

LEE HARRISOVÁ

VRAŽDA
v Alphabet City

motto

Detektivka

motto

VYŠLO

Případy s bývalou jeptiškou Christine Bennettovou

Vražda na Velký pátek
Vražda na Den smíření
Vražda na křtinách
Vražda na Den sv. Patrika
Vražda o Vánocích
Vražda o stříbrné svatbě
Vražda na Den díkůvzdání
Vražda o Velikonocích
Vražda na silvestra
Vražda v den svatého Valentýna
Vražda na Den práce
Vražda na Den otců
Vražda na Den matek
Vražda na apríla
Vražda o narozeninách
Vražda při bar micva

Případy Jane Bauerové

Vražda v Hell's Kitchen

PŘIPRAVUJEME

Případy s bývalou jeptiškou Christine Bennettovou

Vražda na mexický svátek

Případy Jane Bauerové

Vražda v Greenwich Village

LEE HARRISOVÁ

VRAŽDA

v Alphabet City

Praha 2014

Přeložil Lubomír Veselý

Copyright © 2005 by Lee Harris
Translation © Lubomír Veselý, 2014

ISBN 978-80-2670-054-8

*Jimu Wegmanovi,
svému příteli a spoluspiklenci*

PODĚKOVÁNÍ

Mé nejvřelejší díky Jamesi L. V. Wegmanovi za obrovský kus práce, který vložil do této knihy a do všech ostatních knih, jež jsem napsala. Speciální dík patří mé kamarádce Loře Robertsové za to, že se se mnou podělila o znalosti z oblasti korálek, mému kamarádovi Jonnie-mu Jacobsovi za skvělé slovo o třech písmenech a rovněž mé kamarádce Carol Walshové za to, že řekla: „Jdi do toho!“ Děkuji své vydavatelce Pat Petersové za všechno vynaložené úsilí. Děkuji také svému newyorskému výzkumnému týmu: policejnímu důstojníkovi v penzi Luisi Liendovi, veteránovi z Devítky; a Allysonovi Wegmanovi a Bobu Kolebovi, studentům, kteří se zabývají městem a jeho historií.

LEE HARRISOVÁ

Od každého dobrého milence se vyžaduje...
celá abeceda... Andělský, Bohatý, Cílevědomý,
Důsledný...

MIGUEL DE CERVANTES, DON QUIJOTE

1

Jednou z výhod práce na starých případech je, že vás nikdo netahá ve tři ráno z postele, abyste se šli podívat na ještě teplou mrtvolu. Jediná teplá těla v těchto případech měli vyšetřovatelé; i když i o tom se občas dalo vážně pochybovat. Dnes byla zima každému, což ale způsobilo hlavně psí počasí, a nevypadalo to, že by se mělo během následujících dnů nějak podstatně změnit. Obloha nad Manhattanem byla temně šedá, příkrov těžkých mraků tlustý a neproniknutelný. Vzduch byl doslova nasáklý vodou, Jane na pokožce cítila nepříjemnou lepka-vou vlhkost, když vyšla z metra a zamířila ke 137 Centre Street.

Policejní chirurg Jane Bauerovou, čtyřicetiletou a čerstvě povýšenou do funkce detektiva prvního stupně, uschoptil a dal jí svolení k návratu do práce po zdravotní dovolené. Současně jí doporučil začít s kondičními cvičeními v tělocvičně a chodit do práce pěšky, aby postupně dostala svaly do původní kondice, ale teď bylo příliš chladno, aby dodržela i druhou radu. Minulý týden se vrátila k pracovnímu stolu přeplněnému nejrůznějšími lejstry a do kanceláře s tak napjatou atmosférou, že nechybělo mnoho k tomu, aby přeskočil mohutný elektrický výboj. Její kolegové se neměli příliš v lásce – usmála se, jak poeticky situaci popsala – a když Jane poprvé překročila práh kanceláře, pocítila upřímnou radost, že je našla oba naživu a že si z ní dokážou utahovat.

„Dobré ráno, detektive,“ pozdravila ji Annie, policejní asistentka, která se kolem ní ve spěchu prosmýkla.

„Dobré ráno.“

Gordon Defino si právě věšel kabát na háček, když vstoupila do kanceláře. „Dneska ráno jsme vyfasovali nový případ,“ oznámil jí.

„Už bylo načase. Kdybych se tady měla ještě jeden den hrabat v papírech, asi bych požádala o přeložení.“

Sean MacHovec, jak se očekávalo, stanul ve dveřích přesně ve tři čtvrti na devět, což byl začátek šňůry 9 krát 5, obvyklou mluvou řečeno šichta od devíti do pěti. Jak to sakra ten chlap dělá? Jane to vrtalo hlavou. Pozdravili se.

„Annie říkála, že jsme dneska dostali nový případ. Ale je už natolik starý, že začíná pěkně smrdět. Kávu?“

Defino zabručel. I Jane ze sebe vypravila slabiku. A MacHovec šťastný, že má důvod opustit kancelář, okamžitě odešel.

„Všechno při starém,“ usklíbl se Defino.

Jane se zasmála.

Defino nasadil nelibý výraz. „Člověk si tím aspoň tříbí smysl pro humor.“

MacHovec se objevil ve dveřích s kávou a s Annie, která v ruku nenesla nic, téměř současně.

„Všichni jste neprodleně očekávání v kanceláři velitele,“ oznámila jim Annie stroze. Přejela očima po každém z nich, ale o poznání déle se zastavila pohledem na MacHovecovi, kterého z duše nenáviděla. MacHovec jí mlčenlivý vzkaz vrátil a hleděl jí zpřímá do očí s bohorovným úsměvem, kterým naznačoval, že navzdory všemu je hodnostně výš a ona je stále jeho podřízená.

Vzali si plastové kelímky a vyrazili do kanceláře kapitána Gravese. Ten se naklonil přes desku stolu, aby si potrásl s Jane rukou.

„Jak se cítíte?“

„Je mi fajn, díky. Ale myslím si, že na to do smrti nezapomenu.“ Pronesla to odlehčeným tónem, přestože ji

to znepokojovalo, kdykoli se podívala do zrcadla. Matné zabarvení jí ještě hyzdilo pravou lícní kost, neklamný důkaz brutálního výprasku, z něhož se už zbytek těla víceméně zotavil.

„Drobný zákrok plastické chirurgie to snadno vyřeší. Můžu vám dát kontakt, kdybyste chtěla.“

„Popřemýšlím o tom.“ Napadlo ji, jestli to vždy dokonalý a nažehlený Graves zná z vlastní zkušenosti.

„Tohle není odložený případ v pravém slova smyslu, detektivové.“ Položil dlaň na tlustý fasciál ležící před ním na stole. „Anderson Stratton, muž po třicítce, schizofrenik, bydlel nedaleko Tompkins Square Parku v Alphabet City. V sousedství byl známý, zřejmě oblíbený, obyčejně přátelivý a vlídný muž, ačkoli i on měl své horší chvíle, strávil nějaký čas po nemocnicích. Zkrátka a dobře: byl nalezen mrtvý ve svém pokoji, vyzáblý, kost a kůže, všechno nasvědčuje tomu, že zemřel vyhledováním.“

„Pitva?“ zeptal se MacHovec.

„Ano. Vyšly najevo další věci – moc o sebe nepečoval – ale nebylo to nic tak závažného, co by mohlo způsobit jeho smrt.“

Jane vyčkávala. Něco mělo ještě přijít. Detektivové z oddělení vražd, obzvláště členové speciální jednotky, přece nebudou marnit čas hledáním vraha v případě smrti vyhledováním.

„Stratton pocházel z rodiny, která na sebe vždy strhávala pozornost a vzbuzovala zájem. Rodiče v New Yorku nebydleli, nicméně jejich vliv dosahoval až ke guvernérovi. A pak je tu ještě jeho sestra.“ Odmlčel se, aby poskytl posluchačům prostor vytvořit si vlastní závěr. Sestra nevěřila, že její bratr zemřel vyhledováním. „Od okamžiku, kdy bylo nalezeno tělo, vehementně prosazuje svůj názor, i když prozatím neúspěšně, že se jedná o vraždu.“

„To je ale práce pro oddělení pro styk s veřejností,“ opáčil MacHovec svým obvyklým přímočarým způsobem.

„Teď na nás začínají tlačit z One PP. Novinkou je, že se ta žena velmi dobře zná s panem komisařem. Rádi bychom tento případ jednou provždy vyřídili a zamezili tak šíření všech ‚zaručených‘ zpráv. V podstatě vás žádám o to, abyste ji něčím uchlácholili,“ připustil Graves.

MacHovec cosi nespokojeně zamručel, jeden z jeho drobných zlovyků, které mu oblibu rozhodně nepřinášely, a Jane strnula. Tohle rozhodně nebylo místo vhodné k ventilování osobních pocitů.

Graves pokračoval, jako by nic neslyšel. „Ve složkách případu je spousta materiálů. Žádám vás, abyste je pozorně prolistovali a prostudovali a obohatili sbírku dalšími hlášeními.“

„Rodiče jsou stále naživu?“ zajímala se Jane.

„Matka ano, ale už na tom není zdravotně příliš dobře a do ničeho nezasahuje. Sestra se jmenuje Flavia Constantinová.“ To byl zlatý hřeb proslavu, který si schovával nakonec.

„Manželka Gregoryho Constantina?“ zeptal se MacHovec s mírným úžasem v hlase.

„Bývalá. Ale zařadil jste ji správně. Přemýšlejte, jestli byste nemohli něco udělat pro klid její duše. Ještě jednou vás žádám, abyste tuto věc nějak elegantně uhladili a případ uložili zpět do kartotéky. Pročtěte si znovu pitevní protokol. Prověřte, jestli v tom domě ještě bydlí nějakí sousedé, kteří si na něho pamatují.“

A je tu ještě něco.“ Graves vytáhl zpod desek list papíru. „Paní Constantinová si najala soukromého detektiva, aby smrt jejího bratra vyšetřil. Jmenuje se Wally Shreiber a pracoval u policie. Řekl, že vyslechl domovníka; jméno je tady. Můžete si promluvit i se Shreiberem, jestli chcete. Není to pitomec, ale s ničím novým nepřišel.“

„Jak dlouho chcete, abychom na tom dělali?“ zeptal se Defino. Rozený praktik, už se těšil na další opravdový případ, čím dřív, tím líp.

„Tak dlouho, aby to vypadalo, že jste odvedli důkladnou práci. Nejdřív si promluvte se sestrou. Její číslo je připevněné sponkou k deskám. Buďte na ni milí. Víte, jak to vidím já? Ta ženská to nedělá proto, aby vydělala prachy. Tě na tom opravdu záleží.“

MacHovec vypadal, že už by nejraději vstal a šel. Jeho kelímek na kávu byl prázdný.

Ale Graves ještě neskončil. „Tohle vzniklo jako vedlejší případ. Několik sousedů volalo na policii. Všichni jsou v pětce.“ Významně poklepal na desky. „Nějaké otázky?“

Žádné nebyly. Porada skončila. MacHovec popadl desky, svůj prázdný kelímek a hrnul se ze dveří velitelsky pracovny, už aby seděl za svým stolem. „Starat se o zkurvenou prominentní ženskou,“ ulevil si hlasitě, když za sebou Defino zavřel dveře. Praštil deskami prudce o Janin stůl.

Poznámka na papírku připevněném nahoře byla napsána Gravesovým rukopisem. „To je její soukromé telefonní číslo,“ řekla Jane.

„Možná pro nás pošle i soukromé auto s řidičem,“ ušklíbl se Defino. „Může si to dovolit. Kdy Stratton zemřel?“

Jane otevřela složky. „Posledního listopadu před osmi lety.“

„Jestli předpokládáte, že nás pozve na oběd, nenechám vás v tom samotné,“ nabídl se MacHovec. Byl to vyloženě kancelářský typ. Jeho parťáci naopak pracovali v terénu a proslapávali si podrážky.

„Zavoláš tam, nebo to mám udělat sama?“ Jane si vzala papírek s číslem.

„Mužský hlas by mohl na královnu Flavii zapůsobit.“ Sebral jí papírek z ruky a zvedl sluchátko. „Paní Con-

stantinovou, prosím. Ach, ano, paní Constantinovou. Tady detektiv Sean MacHovec z newyorského policejního oddělení. Já –“ Bylo zřejmé, že čeká na přepojení. Seděl, pokyvoval hlavou a koulel očima. „Ano, paní. Znovu jsme otevřeli případ úmrtí vašeho bratra. Kdy myslíte, že bychom si s vámi mohli promluvit?“

Jane usrkávala kávu, vytahovala ze své přihrádky nejnovější letáky, a když je přečetla, jeden po druhém je házela do odpadkového koše.

MacHovec zavěsil. „Flavia se nemůže dočkat, až si s vámi popovídá. Ale má domluvenou velice důležitou schůzku spojenou s obědem,“ vyslovoval jednotlivá slova s opovržlivým úšklebkem, „takže nejbližší termín, kdy se s vámi může setkat, je v půl třetí, pokud to vměstnáte do svého nabitého rozvrhu.“

„Já čas mám,“ prohlásil Defino. „Aspoň máme příležitost trochu se seznámit s těmi leistry.“

„Správně. Jdeš s námi, Seane?“

„Zapomeň na to. Nechci, aby mi vystydla židle.“

Složky k případům vražd bývají vždycky tlusté. Tyhle sice nedokumentovaly vraždu, ale jejich váha určitě nebude mít daleko do dvou kil. Obyčejný podružný případ, případ nemoci nebo úmrtí přirozenou cestou, mohl by být uzavřený rychle. Sestra oběti ho možná za uzavřený nikdy považovat nebude, ale oficiálně to byla slepá ulička.

Jane a Defino se vměstnali k jeho stolu, obraceli stránky ve spisech a dělali si poznámky. Jednoho chladného listopadového dne přišel anonymní telefonát, volající se představil jako soused. Na místo vyrazili dva okrskoví policisté, nařídili domovníkovi, aby otevřel dveře, a našli vyzáblé tělo Andersona Strattona, jak sedí na židli obrácené k oknu jeho bytu ve třetím poschodí v domě bez výtahu. Byl mrtvý už delší dobu. Z fotografií, poří-

zených na místě, se zvedl žaludek i těm nejzkušenějším harcovníkům.

Na podlaze, což bylo vidět na dvou snímcích, ležely krabice od pizzy z místní pizzerie. Následovala zpráva z výsledku majitele této restaurace. Andy Stratton si u něho objednával pravidelně, ale v době, kdy bylo nalezeno tělo, se asi měsíc neozval.

Domovnicka znala sestru jménem. Čas od času se tam zastavila, aby navštívila bratra, někdy ho vzala i na procházku. Platila za byt prostřednictvím účetní firmy. Platby přicházely vždy včas.

Názory sousedů na zemřelého se různily. Někteří ho měli velice rádi, občas mu přinesli něco k jídlu. Jiní, kteří ho viděli nebo slyšeli při záchvatech jeho nemoci, z něho měli strach. „Rozzuřený býk“, tak ho jeden z nich označil. „Měli mu nasadit svěrací kazajku,“ dodal jiný.

Žena, která mu občas uvařila, během výsledku plakala. Tehdy prý měla v úmyslu se na něho dojít podívat, ale nějak se k tomu nedostala. Teď se cítila provinile a vyčítala si, že Andy zemřel její vinou, hlavně proto, že neměl co jíst.

Nikdo v okolí neznal žádného z Andyho přátel, pokud vůbec nějakí existovali. Několik sousedů si pamatovalo, když se do bytu nastěhoval; prostě se tam najednou objevil, stal se součástí komunity a pak zmizel. To nebyl nijak výjimečný scénář. Lidé, kteří mají střechu nad hlavou, jsou ti šťastnější, jakkoli nespolehlivá ta střecha může být. Alphabet City bylo plné bezdomovců, mnozí z nich trpěli vážnými zdravotními problémy jako Stratton a skončili svůj život ve smrtelném objetí alkoholu či drog, nebo dopadli ještě hůř. Buď neměli žádné příbuzné, kteří by se o ně postarali, nebo se jim podařilo se jich zbavit.

„Co kdybychom zavolali tomu Shreiberovi?“ nadhodil Defino a zvedl hlavu od papírů.

„Můžeme se s ním sejít zítra, Seane?“

„Zjistím to.“ Za několik minut zavěsil. „Zítra dopoledne. V deset. Ale moc vám toho nepoví.“

„Další příspěvek do pětky,“ poznamenala lakonicky Jane. To je konečná fáze téměř každého výsledku; přiloží se do složek DD5, což je formulář pro záznam rozhovorů s vyslychanými a dalších informací.

Pokračovali ve zkoumání úvodní části složky, která pojednávala o nálezů těla a prvních rozhovorech. Jiná než přirozená příčina smrti nikomu na mysl nepřišla. „Vypadal opravdu unaveně, když jsem ho viděla naposled,“ uvedla ve své výpovědi žena z malého občůdku s ovocem a zeleninou. „Dala jsem mu jablko a řekla mu, ať ho sní, ale on ho jenom držel v ruce, chodil po obchodě a na všechno se díval, jako kdyby v životě neviděl grapefruity nebo pomeranče. Když vycházel ven, jablko mi vrátil. Bylo mi ho líto.“

„Platil v hotovosti, vždycky v hotovosti,“ vypověděl muž z malého bistra. „Strčil ruku do kapsy a vytáhl hrst zmačkaných bankovek, velkých, malých. Část jich odědil a položil je na stůl. Nikdy s ním nebyly žádné potíže.“

Tato věta se stala oblíbenou frází: Nedělal problémy. Nikdy s ním nebyly problémy. Nikdy nikoho neotravoval.

Pitva prokázala, že nejedl hodně dlouho. Nepil ani vodu. Poloprázdná lahev s vodou ležela na podlaze vedle něho, kdyby se naklonil, dosáhl by na ni. Byla zavřená víčkem a obsah nebyl ničím kontaminován.

Proč přestal jíst a pít? Nikdo v domě si nevzpomínal, že by viděl do Strattonova bytu někoho vstoupit nebo z něho odejít v týdnech před nálezem jeho těla. Léky měl v koupelně. Pár pilulek chybělo, ale soudní lékař nenašel v těle žádné známky požití drog. Přestal je brát, když přestal jíst.

„Vypadá to, jako by ten muž rezignoval na život,“ uvažoval Defino a odsunul židli dozadu. „Deprimující představa.“

„Viděl jsi soupis jeho oblečení?“

„Jo. Na člověka, který byl téměř bezdomovec, se oblékal nezvykle elegantně.“

„To všechno mu určitě koupila ona.“

„Snažila se. Myslela to s ním dobře, ale jeho problém stejně nevyřešila. To ale ještě neznamená, že ho někdo zabil.“

„Tipovala bych, že dostaneme pěkný kartáč,“ prohodila Jane.

„Pojďme na oběd.“

2

Nasedli na Lex směrem na Sedmdesátou sedmou ulici, pěšky vykročili na západ jeden blok k Park Avenue a pokračovali na jih. Jedna z nejměstavnějších newyorských ulic, Park Avenue, byla světem na hony vzdáleným od svých počátků. Po většinu devatenáctého století tu vlastně žádná ulice nebyla. Vlaky příjíždějící do New Yorku nebo jedoucí opačným směrem ven z města se pohybovaly po kolejích ležících hluboko pod úrovní dnešní ulice, která však mohla vzniknout až poté, co byly koleje zakryty. Špína a zápach kouře byly nahrazeny čerstvým vzduchem a nejdražšími byty na Manhattanu.

Rozdělovací pruh byl udržovaný v čistotě a nádherně osázený zelení. Před každým vchodem stál vrátný v nažehlené uniformě a počet žlutých taxíků na kraji vozovky už převyšoval civilní auta. Dokonce i za sychravého počasí cítil člověk eleganci a opulentnost této části města.

U vchodu do mohutné obytné budovy, kde bydlela Flavia Constantinová, se prokázali služebními odznaky a průkazy uniformovanému muži, který je zjevně očekával.

„První vpravo. Vyjeďte výtahem do osmého patra.“

„Tohle bude něco,“ poznamenal Defino, když stoupali nahoru.

A nemýlil se. Dveře výtahu se otevřely do malé haly s jedinými dveřmi naproti nim. Jane zazvonila. Otevřela jim paní Constantinová osobně.

„Pojďte dál, prosím. Marian, postarejte se o kabáty.“

Marian byla služebná v černo-bílé uniformě, jako vystřížená z filmů pro pamětníky. Beze slova od nich vzala kabáty a pověsila je do šatníku. Paní Constantinová je vedla po mramorové podlaze ke vchodu do obývacího pokoje.

Z oken se nabízel výhled na Park Avenue, ale ten nebyl tolik zajímavý, na rozdíl od maleb na stěnách pokoje. O Jane se dalo stěžít říct, že je znalkyní v oboru výtvarného umění, nicméně na fakultě absolvovala kurz oceňování uměleckých děl a mohla by přísahat, že ty největší obrazy vznikly rukou slavného Picassa. Bylo to poprvé, kdy viděla nějaký originál mimo budovu muzea.

„Udělejte si pohodlí, prosím. Pokud byste si přáli kávu nebo cokoli jiného, bude mi potěšením vám vyhovět.“

To bylo snad poprvé, kdy Defino nepožádal vůbec o nic. „Ne, děkuju,“ řekl a Jane nevěřičně zavrtěla hlavou.

„Jsem Flavia Constantinová,“ představila se noblesní žena na sedačce. Měla na sobě hedvábné šaty barvy cínové šedi, které vydávaly zvláštní šustivý zvuk. Diamantový špendlík vysílal do prostoru drobné záblesky, kdykoli se pohnula. Její make-up byl jedním slovem perfektní. Při pohledu na ni se Jane zamyslela, jestli nezapomněla použít rtěnku, než odešli z Centre Street.

„Jsem detektiv Jane Bauerová. Tohle je detektiv Gordon Defino. Jsme součástí speciální jednotky, která vyšetřuje staré neuzavřené případy vražd.“

„Už bylo načase,“ poznamenala paní Constantinová. „Čekám celých osm let, až policejní oddělení konečně dospěje k názoru, že smrt mého bratra nebyla nehoda.“

„Prošetřujeme možnost, jestli se nejednalo o vraždu,“ podotkl Defino.

„Chápu. Udělám, co bude v mých silách, abych vám byla nápomocna. Andy nebyl člověk, který by si dobrovolně sáhl na život. Občas býval zmatený a poptený,

ale nikdy jsem ho neslyšela říct, že chce z tohoto světa odejít.“

„Mohla byste nám o něm povědět něco bližšího?“ požádala ji Jane.

Paní Constantinová seděla vzpřímeně na sedačce. Ruce plné prstenů měla složené v klíně, ale občas s nimi pohrnula, když mluvila. Byla to štíhlá, atraktivní žena kolem padesátky s tmavými krásně upravenými vlasy, na útlých nohou měla elegantní boty, jejichž cenu se Jane ani neodvažovala odhadovat. Ani na okamžik se neusmála, chyběla jí jakákoli srdečnost nebo přívětivost. Byla stejně chladná a ztuhlá jako její hedvábné šaty.

„Můj bratr byl básník,“ začala. „Psal úžasnou poezii. Ta slova jenom zpívala, když jste je četli. Vyzařovala z nich vášeň a naléhavost. Všechny věci, všechny myšlenky, které nedokázal vyjádřit v ústním projevu, si našly své místo v jeho básních. Měl vznešené názory, snad až příliš vznešené, názory filozofa, a jeho výjimečnost a genialita se promítaly v jeho díle. Můj bratr žil ve dvou světech, ve špatném a v ještě horším, a nějak se mu podařilo nalézt způsob, jak oba popsát srozumitelně a s vřelým citem.“

„Měl něco rozpracovaného v období, než zemřel?“ zeptal se Defino.

„Na podlaze kolem něho a na stole ležely papíry, ale všechno bylo nesrozumitelné a zmatené. Většina dokonce nečitelná. Pokud máte na mysli, jestli nezanechal nějaké stopy vedoucí k jeho smrti, mohu vás ujistit, že se tam nic podobného nenašlo. Schovala jsem každý kousek papíru, který byl v bytě, když bylo objeveno jeho tělo.“

„Pracoval váš bratr vůbec někdy mimo svůj byt?“ zájímala se Jane.

„Čas od času se dobrovolně přihlásil jako výpomoc v útulku pro bezdomovce. Ale ne moc často. Měl problémy s dodržováním časového rozvrhu. Když měl své

lepší dny, vyrazil tam a vydržel třeba hodinu nebo dvě, pomáhal s roznášením jídla nebo četl dětem. Měl děti rád, ale zároveň mu naháněly strach. Byly nevyzpytatelné.“ Poprvé se trochu usmála. „Napsal nádherný příběh pro děti a předčítal jim ho. Já ho četla i své vnučce. Je to pozoruhodný příběh, plný alegorie a symbolizmu. Bratr byl opravdu geniální muž, ale měl bohužel ono postižení, což nebyla jeho vina. Často si kladu otázku, podle čeho bůh vybírá ty, kteří mají trpět.“

Rozhostilo se nepříjemné ticho. „Je mi líto, že jste ztratila tak blízkého člověka, paní Constantinová,“ řekla Jane. „Můžete nám teď povědět, co vás vede k přesvědčení, že smrt vašeho bratra byla vražda?“

„První důvod jsem vám už objasnila; on určitě nebyl sebevražedný typ. Nesnášel své špatné dny, ale nikdy ho nikdo neslyšel mluvit o tom, že by chtěl zemřít. Jsou tu ještě další důvody. Těšil se, že sem přijde na Vánoce. Když jsem s ním během několika posledních setkání mluvila, vždycky o tom básnil. Pracoval na divadelní hře a plánoval, že se pokusí dát dohromady skupinu místních amatérů, aby ji nacvičili. Byl do toho nesmírně zapálený; věřil, že tím lidi přesvědčí, že mu to pomůže v jeho nelehkém životě. Nějaké méně známé divadlo na Manhattanu mohlo být dalším krokem. Za těchto okolností si přece člověk jen tak nesesedne na židli a nepřestane jíst a pít.“

„Nic proti tomu, paní Constantinová,“ ozval se Defino, „ale soudní lékař zjistil, že trvalo minimálně dva týdny, než zemřel. Předpokládám tedy, že během té doby jste s ním v kontaktu nebyla.“

„Ne, nebyla. Téměř měsíc jsem se zdržovala v zahraničí. Naposled jsem s ním mluvila několik dnů předtím, než jsem odcestovala. Měl dobrou náladu. Pak jsem mu volala večer těsně před odjezdem. Nezvedl to. To ale nebylo nic neobvyklého. Občas býval venku. Jindy zase

nechtěl být nikým rušen, a proto telefon nebral. Bylo už pozdě, takže jsem tam nemohla zajet, abych ho zkontrolovala. Z Francie jsem mu poslala pohlednici. Policisté ji našli ve schránce, když ji prohlíželi.“

„V bytě se povalovaly krabice od pizzy, když tam přišla policie. Patřil tento druh stravy, mám na mysli rychlé občerstvení, mezi jeho oblíbená jídla?“

„Andy nevařil. Ohříval si jídlo, objednával si donášku do domu, občas se chodil najíst do jedné z místních restaurací. Často se mu stávalo, že ztrácel přesný pojem o čase nebo se zkrátka nezajímal o to, kolik je hodin. Spal, když se cítil unavený, jedl, když měl hlad, převlékl se, když se mu přestalo líbit to, co měl právě na sobě.“

„Ale když měl hlad, tak jedl,“ zopakovala Jane. „A peněz měl dost, aby mohl zaplatit.“

„O peníze neměl nikdy nouzi a je pravda, že jedl. Nepřejídal se, jedl jenom tolik, aby se nasytil. V tomhle ohledu se choval jako novorozenci. Však víte, jak odstrčí lahev, když už nechtějí pít. Takový byl Andy. V jednom okamžiku se prostě rozhodl, že má dost, a další sousto si už nevzal.“ Přejížděla očima z jednoho na druhého, mluvila k oběma současně.

„Měl přítelkyni?“ zeptala se Jane.

Neodpověděla hned. Mnula si dlaně a diamantový prsten se přitom nádherně leskl. Pak řekla: „Andy strávil velkou část svého života se mnou. Nebyla jsem ale dotěrná. On už nebyl dítě a já se ho nemohla ptát na osobní věci, na sex. Dohlížela jsem na to, aby měl co na sebe a nějaké peníze na útratu. Pokud byla v jeho životě nějaká žena nebo ženy, nechával si to pro sebe. Myslím, že byl schopen tohoto druhu lásky.“

„Kdo by mohl vědět, jestli měl nějaký vztah?“

„Policie tvrdí, že v tom činžáku vyslechla každého, všechny lidi v sousedství, kteří by ho mohli znát, číšnice, domovníka. Nic takového se neprokázalo. A já jsem

si najala soukromého detektiva. Promluvte si s ním. Ani on nic nezjistil.“

„Co myslíte, že se vašemu bratrovi stalo, paní Constantinová?“

„Myslím, že někdo, kdo předstíral, že je jeho přítel, Andymu zabránil, aby mohl odejít z bytu, odřízl ho od jídla i od pití. A bratr podle mého názoru natolik zeslábl, že už se nemohl bránit, a nakonec zemřel.“

„Proč by to někdo dělal?“

„Třeba předpokládali, že tam přijedu a oni ze mě pod nátlakem vytáhnou nějaké peníze. Víím, že je těžké tomu uvěřit. Koneckonců vaše skeptické obličejí mluví za vše. Asi se spíš přikláníte k tomu, že mého bratra omrzela život, byl velmi zesláblý, jeho mysl byla sužována bolestí, už mu nezbyvala energie ani na to, aby si zavolaal pro jídlo, a bylo pro něho snazší zůstat sedět na židli a pomalu umírat než se snažit udržet při životě. Detektive Defino, detektive Bauerová, v tom pokoji s ním někdo byl.“ Pohnula očima. „Ten člověk mu znemožnil žít. A to je vražda.“

„Máte v podezření někoho konkrétního?“ zeptala se Jane.

„Není to nikdo, kdo bydlel v tom domě. Řekla bych, že to byl některý z těch bezdomovců, který za Andym dolézal a využíval ho. Andy občas pustil někoho do bytu, některé u sebe dokonce nechal i přespat, když bylo venku chladno. Nic bych za to nedala, že to má na svědomí jeden z nich, někdo, kdo se vlichotil do Andyho přízně a viděl, jak sahá do kapsy pro peníze, a napadlo ho, že by to mohl být snadný způsob, jak přijít k penězům. Policie se tam ale dostala dřív než já a ten člověk zmizel.“

„No, tuhle možnost určitě také důkladně prošetříme,“ ujistil ji Defino. Byl nervózní a podrážděný, nejraději by už byl venku.

„Je tu ještě něco jiného. Jakmile odnesli Andyho pryč,

prošla jsem si sama celý byt. Byl tam strašný nepořádek; asi se tam už pěkně dlouho neuklízelo. Lidé z výjezdové skupiny odnesli z bytu nějaké věci a sejmuli otisky prstů. Rozhodně nechci kritizovat práci, kterou odvedli, ale na podlaze jsem našla tohle.“ Natáhla se pro malý kožený váček, který ležel na konci stolu blízko místa, kde seděla. Byl několik centimetrů dlouhý a uzavřený na zip. Podala ho Jane. „Podívejte se dovnitř. Ale opatrně.“

Jane rozeplula zip. Uvnitř bylo asi dvacet drobných korálek. Jeden z nich uchopila dvěma prsty a vytáhla ven. Prohlédla si ho a podala váček Definovi.

„Nechala jsem je odhadnout u klenotníka,“ prohlásila Flavia Constantinová. „Nejsou to žádné drobnouké perly, jak jsem si myslela. Jsou to obyčejné korálky, které koupíte v jakémkoli obchodě. Nemají žádnou cenu.“

„Byly navlečené na náhrdelníku,“ řekla Jane. V malinkém korálku, který držela v ruce, byla sotva viditelná dírka.

„Andy šperky nenosil, ani žádnou bižuterii. Měl jenom hodinky a dokonce i ty odmítal nosit. Ležely mu na nočním stolku tak dlouho, až se vybila baterie. Když se jedná o digitální hodinky, nedá se ani přesně určit, kdy se zastavily. Neměl žádné prsteny, žádné řetízky ani náhrdelníky nebo náramky. Na krku nikdy nic nenosil. Popravdě řečeno chodil rád v rozhalence. Ty korále musely patřit někomu jinému. Šňůrka se přetrhla a korále spadly na podlahu. Podlaha byla trochu nakloněná – je to velice starý dům – a jakmile na ni dopadly, odkutálely se do jednoho rohu místnosti. Objevila jsem je za knihovnou.“

„Ukázala jste je detektivovi, který na případu pracoval?“ zajímal se Defino.

„Ukázala jsem je panu Shreiberovi. Jeden jsem mu dala. Řekl mi v podstatě totéž, co ten klenotník, že se nedá vystopovat, odkud pocházejí. Rovněž je nemož-

né zjistit, kdo je nosil. Těch korálků muselo být ale víc, než kolik jsem jich nasbírala do toho váčku. Je jich sotva dost na nějaký malý náramek. A policie mě ujistila, že se tam žádná šňůrka s dalšími korálky nenašla.“

„Takže to vypadá, že když se šňůrka přetrhla, ten, co ji nosil, popadl, co z ní zůstalo, a o ostatní nestaral.“

„Ano.“ Usmála se. Defino jenom potvrdil to, na co přišla sama. „Žena, která náhrdelník nosila, si vzala zbytek korálků s sebou. Nebo muž? Kdokoli.“

„Určitě se budeme snažit majitele vystopovat,“ navázal hbitě Defino, čímž dal paní Constantinové určitou naději, a naplnil tak hlavní účel jejich odpolední mise.

„Vezměte si jich několik s sebou. Potřebujete na ně sáček?“

„Jeden tady mám.“ Jane vytáhla z kabelky plastový sáček od sendviče, což byla část vybavení, které s sebou pravidelně nosila.

„Děkuju,“ řekla paní Constantinová. Oči se jí rozzářily. „Tak dlouho jsem čekala na někoho, kdo tenhle případ bude brát vážně.“

„Bereme ho velice vážně, paní Constantinová. Co nám můžete povědět o Wallym Shreiberovi?“

„O tom detektivovi? Připadal mi kompetentní. Měl skvělá doporučení. Udělal všechno správně a potřebné, ale nikam to nevedlo. Z ničeho ho neobviňuju. Jenom si myslím, že noví lidé s jiným náhledem na věc by mohli být úspěšnější.“

„Uděláme, co bude v našich silách.“ Defino jí vrátil váček s korálky.

„A informujte mě, jak pátrání pokračuje.“

„Budete vědět o každém našem kroku. Spolehněte se.“

Paní Constantinová vstala a Defino ji okamžitě napodobil. Jane doufala, že to nebylo paní Constantinové příliš nápadné a že nepoznala – sama dobře věděla, která

bije, už delší dobu – jak moc se její kolega těší, až bude odtud pryč.

Jane ještě přešla k velkému obrazu na stěně a podívala se na podpis. Byl to Picasso. Téměř se jí zatočila hlava. Ona sama vlastnila jenom o málo víc než nějaké oblečení a vybavení bytu. Tady před ní stála žena, která je majitelkou pokladu světových parametrů.

„To je Picasso,“ ozval se za ní hlas jejich hostitelky.

„Ano. Myslela jsem si to. Musí to být úžasné mít ho tady.“

Paní Constantinová na ni mrkla. „To je. Je to nádher-
ný kousek. Jsem ráda, že se vám líbí.“

Odešli do předsíně, kde dostali své kabáty. Služebná vyšla ven z bytu a zmáčkla tlačítko, aby přivolala výtah. Jane ještě jednou ujistila paní Constantinovou, že ji budou informovat, jakmile zjistí něco podstatného. Dveře se zavřely dřív, než výtah přijel.

Jakmile se ocitli na chodníku, Defino si zapálil cigaretu, kterou nervózně žmoulal mezi prsty. Lačně do sebe vtáhl kouř, jako by to byl vzduch a on se dusil. „Hned jak se vrátíme na Centre Street, napíšu si žádost o přeložení.“

Jane se snažila nevyprsknout smíchy, ale pak nechala emocím volný průběh.

„To je sranda. Jsme jako dvě chůvy, které se snaží ukonejšit dítě, a přitom jsou samy na pokraji záchvatu zuřivosti. Až na to, že tomu dítěti je přes padesát, bydlí v muzeu, a pokud mu nevyhovíme, půjde si poplakat ke guvernérovi.“

Popis situace rozhodně nebyl přehnaný. „Slibme si, že tomu budeme věnovat dva týdny, Gordone. Přidáme dalšího půl kila lejster ke spisům. Najdeme pár nových zdrojů. Všechno převážeme červenou stuhou a předáme Gravesovi.“

„Najděte bezdomovce, který se poplakoval před osmi

lety v Tompkins Square Parku a zabránil Strattonovi, aby mohl jít. Do hajzlu, to nám taky mohla hodit na krk, abychom našli nějakého zaběhnutého psa. A nako- nec ještě ty zasraný korále.“

„To by mohla být stopa.“

Pohlédl na ni se zdviženým obočím, naposledy po- táhl z nedopalku, zašlápl ho a vykročil po schodech dolů k Lexu.

„Nevypadáte, že byste si na Park Avenue v klidu popí- jeli čaj,“ dobíral si je MacHovec zvesela, když vešli do kanceláře.

„To jsi trefil přesně.“ Defino si svlékl kabát a pověsil ho na věšák.

„No, já jsem se nezastavil. Obvolal jsem pár lidí kvůli Strattonovi. Strávil nějakou dobu ve cvokárně.“

„Dopadl bys stejně, kdybys měl madam Constanti- novou za sestru.“

„Proč ho pustili?“ zeptala se Jane a probírala se doru- čenými vzkazy.

„Chtěl pryč a oni uznali, že sám sobě nebude nebez- pečný.“

„Měl nařízené ambulantní návštěvy psychiatra, až ho propustí?“

„Jo.“ MacHovec vytáhl list papíru a poklepal na něj propiskou. „Stratton ale sjednané schůzky nedodržel.“

„A co léky?“

„Měl je předepsané, ale kdoví, jestli je bral.“

„Nebрал,“ vyřešila otázku Jane. „Pitva prokázala, že v těle nic neměl.“

„Takže k psychiatrovi nedocházel, léky nebral, pro jídlo si nezavolał. Co si jeho sestra představuje, že vy- hrabete?“

„Někoho, kdo nosil korále,“ zavrčel Defino.

„Nebylo to v šedesátých letech dole ve Village?“

„Kdo to má sakra vědět?“

„No, lidi, koukám, že máte oba tak skvělou náladu, že vás radši nechám o samotě, abyste se bavili vzájemně. Zastavíte se ještě tady, než půjdete ráno za tím soukromým očkem?“

Oba souhlasně kývli hlavou. MacHovec si oblékl kabát a odešel.

„Ten je zase dneska ve formě,“ poznamenal Defino.

„Však ty taky. Víš co, běž radši domů. Jestli bude chtít Graves hlášení, dám mu ho sama.“

„To mi nemusíš opakovat dvakrát.“

Když osaměla, zavolala tátovi, aby se ujistila, že je v pořádku, a pak vyšla na chodbu, odkud viděla na Gravesovu kancelář. Za stolem nikdo neseděl. Dovtípila se.

3

Pro Jane se představa domova omezila na byt, kam se přestěhovala před několika měsíci, na budovu ve West Village, kde se důvěrně známá pravidelná šachovnice Manhattanu náhle vytratila a byla vystřídána chaosem. Tady jste potřebovali málem kompas, abyste si dokázali vybrat správný směr. Turisté se tu museli cítit úplně ztraceni, zato Jane zdejší rozmanitost milovala. Její dům byl postavený před válkou, bytelná budova na pevných základech, a v bytě měla krb. Odhodila desky s případem na pohovku, pověsila si kabát, zajistila pistoli a zkontrolovala záznamník. Ani jeden vzkaz. Dobrá. Aspoň se dnes večer může důkladně seznámit se všemi materiály a připravit se na zítřejší setkání s Wallym Shreiberem.

Pak rozdělala oheň. Při večeri si zvykla posadit se pohodlně před krbem, což bylo potěšení, které do svých čtyřicátých narozenin nepoznala. Praskající oheň v krbu se pro ni stal synonymem domova.

V džínách a mikině jedla dušené maso se zeleninou, které si uvařila o víkend, zapíjela to pivem a nechala se laskat příjemným teplem horkých plamenů. Lepší už to ani snad být nemůže.

Až na jejich případ. Defino své emoce vyjádřil přesně tak, jak to cítila i ona; rozladěnost nad tím, že byli vybráni, aby někoho drželi za ručičku, aby marnili čas případem, který nikam nevede. MacHovecovi to nevadilo. Ten si odseděl pět dnů v týdnu za svým stolem a pouze shromažďoval informace, aniž se staral, jestli jsou k ně-

čemu užitečné. Pokud mu za to zaplatí, udělá, co po něm budou chtít.

Jane odsunula stranou prázdný talíř a skleničku a přitáhla si desky s papíry. Barevná fotografie zdravě vypadajícího Andersona Strattona byla v obálce společně se snímky pořízenými po jeho smrti. Pokud chtěl člověk nalézt nějakou podobnost, vyžadovalo to od něho mimořádnou představivost. Slovo vyzáblý bylo ještě příliš mírné vyjádření. Proč přestane člověk jíst a pít? Na jedné z fotografií byl vidět na stolku vedle židle telefon. Pokud ztratil tolik síly, že už neudržel sluchátko v ruce a nedokázal zmáčknout tlačítka, proč dovolil, aby se do takového stavu dostal? Nebo mu démon jeho nemoci natolik zakalil mysl, že nebyl schopen rozpoznat hlad a žízeň a zachovat se podle toho?

Býval to pohledný muž. Některé rysy v jeho obličejí připomínaly Jane cosi v tváři Flavie Constantinové, ale slušely lépe muži. Ona byla obyčejná žena dokonce i se svým make-upem a okázalým účesem.

Za předpokladu, že Constantinová byla na správné stopě, mluvila-li o vraždě, pak mohla mít jakýs takýs motiv i ona sama; že se i se svými dolary v určitém okamžiku nečekaně objeví, s penězi připravenými k předání. Nicméně tato teorie stála na více než chatrných základech.

Andy Stratton prožil na tomto světě šestatřicet let bez jediné zlomené kosti, bez jakékoli operace. Jeho živací systém nebyl ničím nepříznivě ovlivněn, v těle nebyly nalezeny žádné stopy po návykových látkách, ať pozitivní, nebo negativní. Na ruku byly patrné staré jizvy po nějakých spáleninách, na levé ruce měl drobnou téměř zahojenou řeznou ránu pravděpodobně od toho, když se snažil pravou něco krájet. Možným vysvětlením mohl být shnilý ohryzek od jablka v koši na odpadky. Takže v určité chvíli jedl jablko.

Jane vstala a přiložila na oheň dvě polínka, pak čekala před dvířky, až se rozhoří. Otevřené desky ležely na konferenčním stolku. Vyhledala v nich náčrtek bytu a pak ještě další větší, který zobrazoval místnost, kde bylo nalezeno tělo. Stratton seděl obrácený obličejem ke stěně se dvěma okny. Nalevo od okna stála vysoká knihovna a zakrývala celou stěnu až do rohu místnosti. U další stěny byl stůl. Stál v místě, kde končila levá strana knihovny, a proti zdi, kde našla paní Constantinová rozsypané korálky. Byl to opravdu významný nález, musela Jane uznat. Specialisté z výjezdovky knihovnou nehybali. Na fotografiích byla skoro plná, takže příliš těžká, aby ji někdo posunoval, pokud knihy z poliček nevyndal.

Jedna fotografie pořízená zpoza židle zobrazovala okna a knihovnu. Pokud Stratton seděl na židli a měl na krku šňůrku korálek, která se přetrhla, mohly se snadno do toho rohu zakutálet, když dopadly na podlahu. Jane odhadovala, že by musel být nakloněný dopředu, aby k tomu mohlo dojít. Jinak by korálky pravděpodobně spadly na židli, zmizely by třeba pod polštářem nebo mohly dokonce zapadnout do čalounění. Zajímalo ji, jestli ta židle stále existuje.

Mnohem pravděpodobnější se jevila varianta, že Stratton stál, když se šňůrka přetrhla – nebo jiný člověk, který měl korále na krku. Korálky byly velice drobné. Zdálo se, že se hodí více k ženě, nebo dokonce k dívce než k vytáhlému muži po třicítce.

Vydržela si číst až do deseti, rozhovory v pětce splývaly v jeden monotónní. „Občas jsem ho vídal na ulici, ale neznal jsem ho.“ „On je mrtvý? Co se mu stalo? Už jsem ho dlouho neviděl.“ „Byl to tichý soused. Většinu času. Dokonce ani nevím, jak se jmenoval.“ „Andy? Jo. Měl opravdu talent. Psal skvělou poezii. Zajímalo by mě, co se s ním stalo. Neviděl jsem ho už měsíc, možná víc.“

A tak dále, a tak dále. Poslíček pizzerie o něm věděl víc než většina jeho sousedů. „Příjemný chlap. Opravdu milý. Když jsem mu doručil objednávku, nikdy jsem ho neviděl, chápete. Vždycky nechal přede dveřmi obálku s penězi. Zazvonil jsem u dveří, položil krabici s pizzou na podlahu, sebral jsem obálku a odešel. Byl opravdu štědrý, nikdy nekoukal na nějaký ten dolar navíc. Jednou jsem sešel dolů jenom napůl k nižšímu poschodí a čekal jsem, jestli ho nevidím otevírat dveře, jenom abych se ujistil, chápete. Dlouho se neukázal, asi pět minut. Pak jsem slyšel, jak se dveře otevírají. Snažil jsem se na něj podívat, ale do tváře jsem mu neviděl. Bylo to strašně zvláštní. Ale jak říkám, byl to milý chlap.“

A teď vyberte podle těchto výpovědí vraha. Vrátila všechno do desek, přetáhla přes ně gumovou pásku a položila je vedle kabelky. Fakta a názory na případ, dialogy a výslechy jí budou vířit hlavou po celou noc a rušit ji při spánku. Tomu se nedalo vyhnout. I když byla pevně přesvědčená, že se tady nejednalo o vraždu, i když jí zrovna nevonělo, že jí nařídili, aby se ujala prakticky ztraceného případu, nemohla se ubránit tomu, aby se nezabývala tím, co četla a viděla v deskách.

V ložnici se zastavila před prádelníkem a usmála se nad dvěma fotografiemi, jedna byla zastrčená za rámem zrcadla, druhá ve vlastním rámečku stála na prádelníku. Lisa Angelinová jí úsměv vracela, její dcera, které se před dvaceti lety vzdala a kterou viděla poprvé těsně před Vánoce. Lisin úsměv byl pro Jane největší odměnou jejího života.

Lisa ji kontaktovala na podzim loňského roku a v prosinci, když se Jane dostatečně zotavila ze zranění způsobených nemilosrdným násilníkem na konci posledního případu, odletěla na několik dní do Kansasu, aby se setkala se svou dcerou a s jejími rodiči. Angelinovi ji přišli přivítat už na letišti, jako by byla nějaká celebrita, a je-

jich počáteční zdrženlivost postupně vystřídala srdečnost a vstřícnost, když si uvědomili, že s nimi Jane nechce soupeřit nebo je připravit o lásku jejich dcery.

Procházel se a hodně si povídali, prohlíželi si malé městečko, kde Angelinovi žili, vyjeli na návštěvu k příbuzným a přátelům a každý den zůstali vzhůru dlouho do noci, protože si stále měli o čem povídat; zdálo se, že témata jejich hovorů jsou nekonečná. Před odjezdem Jane slíbila, že Lisu vezme v létě do New Yorku a seznámí ji se svým otcem, který se vlastně stal z ničeho nic dědečkem, což bylo pro něho něco jako zázrak seslaný z nebe, v nějž nikdy nedoufal.

Úsměv na fotkách ji ujistil, že odměněny byly obě.

Setkali se v Centre Street v úterý ráno. V kanceláři se zastavila Annie, aby jim oznámila, že je chce okamžitě vidět kapitán Graves. S kelímky kávy v rukou napochodovali do jeho pracovny.

„Udělali jste na paní Constantinovou veliký dojem,“ začal. „Volala mi hned, jakmile jste odešli, a nešetřila chválou. Dověděli jste se od ní něco zajímavého?“

Jane mu řekla o nalezených korálcích. Přestože o nich soukromý detektiv Shreiber věděl, policie ne, a ve spisech o nich také nic není. Určitě se díky nim objeví několik nových otázek, na něž se můžou v dalším kole rozhovorů zeptat.

„Uvidíme, co se s tím dá dělat,“ uzavřel Graves krátkou radu, aniž projevil nějaké nadšení. Aspoň byl realista. „Co máte v plánu dneska?“

„Soukromého detektiva,“ řekl MacHovec. „V deset.“ Graves mrkl na hodinky. „Tak to už byste měli jít.“

O několik minut se opozdili, ale Wallymu Shreiberovi to nevadilo. Měl svou kancelář a sekretářku, která ale nepracovala jenom pro něho a teď vstala a diskrétně odešla,

aby jim poskytla soukromí. Potřásli si vzájemně rukama, představili se a posadili se u šálků s kávou.

„Tak vy tedy děláte na Strattonově případu,“ začal Wally Shreiber. Na stole před ním ležely otevřené složky s papíry. „A ona se o něj stále zajímá?“

„Nikdy ji to neomrzí,“ poznamenal Defino.

„Máte pravdu. Určitě se jen tak nevzdá. Když si mě tehdy najala, myslel jsem, že něco má. Pracoval jsem na tom velice intenzivně, dal jsem do toho všechno, a co jsem zjistil? Velké nic.“

„Nás dělí od stejného výsledku dva týdny.“

„Přečetli jsme o případu většinu materiálů,“ ozvala se Jane. „Jak se vaše práce lišila od toho, co udělala policie?“

„Promluvil jsem si snad s každým opilcem, s každou zkrachovalou existencí, s tím nejposlednějším bezvýznamným zlodějíčkem nebo kapsářem v Tompkins Square Parku. Spousta z nich Strattona znala. Chodíval tam, když měl své lepší dny, aby si s nimi popovídal, možná jim dokonce dával nějaké peníze. Většina z nich nevěděla, kde bydlí, ale není vyloučené, že ho některý z nich cestou domů sledoval. Dům, kde bydlel, je právě na Desáté ulici přímo naproti severnímu konci parku. Přesto si myslím, že většina těch pobudů z parku byla totálně mimo na to, aby měli motivaci a dokázali někoho sledovat domů a tam ho zavraždit.“

„A mohl by je někdo vidět,“ dodala Jane.

„Správně. V tom domě bylo plno starousedlíků, lidí, kteří v něm žili už od války. Kdyby si všimli, že do jejich domu přišel nějaký špinavý bezdomovec, omrkli by ho a pravděpodobně by hned zavolali na policii.“

„A co ta dívka, která nosila náhrdelník z drobných korálků?“

„O. K., teď jste mě pobavili. Opravdu věříte, že do bytu přišla nějaká holka a přinutila Andyho, aby něko-

lik týdnů nejedl a nepil? Ty korálky se tam přece mohly zakutálet třeba rok předtím, než Andy zemřel. Pomysleli jste na to?“

Jane ano. „Máte pravdu. Nevíme, jak tam dlouho ležely, nebo jestli byly pokryté prachem, když je paní Constantinová našla.“

„Přesně tak.“

„V jedné poznámce jste uvedl, že jste se sešel s domovníkem.“

„Jo. S ním byste si také měli promluvit. Je to běloch, mladý muž, tedy aspoň před osmi lety býval, a myslím, že je spisovatel nebo hudebník. Díky práci domovníka získal zdarma byt a nějaké peníze navíc. Ví o všem, co se v domě a jeho okolí šustne. Moc jsem mu do oka nepadl a s policisty to dopadlo stejně, ale možná se právě vám podaří mu nějak zalichotit a umluvit ho. Takové případy se už staly.“

„V jakém stavu je ten dům?“ zeptal se Defino.

„To jsem vám zapomněl říct. Asi rok po Strattonově smrti ho renovovali, kompletně ho vykuchali. Přestavěli ho na místo pro bohaté. Stejný trend dneska můžete vidět v celé oblasti. Takže původní byty jsou pryč a s nimi zmizeli i lidé. Některé z nich byste možná ještě vystopovali; domovník by vám mohl poradit, kam odešli. Někteří ze starších nájemníků se přestěhovali do jiných starých domů, a to hlavně proto, aby udrželi nájmy na co nejnižší úrovni.“

„Ale domovník tam stále je?“

„Jo. Takový životní styl mu vyhovoval, přestože si neodpustil pár nadávek na sortu lidí, kteří se tam stěhovali. Značka džín, které nosili, byla Lauren, a ne Levi's. A to je sakra rozdíl.“ Shreiber se zazubil.

„Jakým dojmem na vás Stratton působil, co se týká jeho duševního zdraví?“ zeptala se Jane.

„Přijde na to. Kdyby bral poctivě léky, mohl být O. K.“

Podle mého názoru byl mimořádně chytrý a inteligentní. Mluvil jsem s lidmi, kteří s ním rozebírali témata na vysoké intelektuální úrovni, otázky z politiky, události světového významu, filozofii. Hodně četl. Vysokou školu nedokončil, protože nad sebou ztratil kontrolu a musel odejít. Vzdělával se ale sám.“

„Nějaké záznamy o pokusech o sebevraždu?“

„Žádné jsem nenašel. Mluvil jsem s jeho psychiatrem. Dlouho Strattona neviděl, minimálně rok, protože Stratton k němu nechtěl chodit, dokonce ani když pro něho poslala Constantinová auto, aby ho tam odvezlo. Měl ale přístup k záznamům z ústavu a z nich vyplývá, že se Stratton nikdy nepokusil si ublížit. A ještě něco vám chci říct, člověk ho musel neustále pobízet, aby něco snědl. Jídlo rozhodně nezabíralo přední místo na jeho žebříčku priorit.“

„Takže on si možná sedl na židli, pustil se do čtení knih a o jídlo se vůbec nezajímal,“ konstatovala Jane. Cítila, jak ztrácí chuť do další práce.

„Tohle může být jeden z těch případů, který se jeví tak, jak opravdu proběhl: náhodné úmrtí.“

„Jaký máte dojem z paní Constantinové?“ vyzvídal Defino.

„Je to zajímavá žena. Má peněz jako želez. Navštívili jste její byt? Uviděl jsem toho Picassa a nemohl jsem popadnout dech. Když jsem pro ni pracoval, byla ještě provdaná za pana Constantina, ale mluvil jsem s ním jenom jednou asi minutu. Nebyl to moc komunikativní typ. Ani nevím, proč se obtěžovala s rozvodem. Mohla s ním klidně zůstat žít a ani by nevěděla, že je doma. Možná potřebovala peníze na svém bankovním účtu, ne na jeho.“

Myslím, že se postupně začala orientovat na svého bratra, aby ho ochránila před okolním světem. A jelikož se jí to nepodařilo, bere to jako osobní potupu. Prochá-

zí těžkým životním obdobím, ale nemyslím si, že by zatrpkla. Tedy kromě věcí týkajících se pana Constantina. Najala si mě mimo jiné i kvůli tomu, abych zjistil, jestli má nějakou bokovku.“

Defino zpozorněl a povytáhl obočí. „A?“

„Co byste řekl? Muž s takovým jménem si mohl dovolit, co chtěl. Pravděpodobně to pro něj neznamenal nic víc než jenom krátkodobé povyražení jako dostihy nebo baccarat. Ačkoli on se vlastně po rozvodu oženil s pěknou štabajznou. Bylo to v papírech. V té době už jsem na tom ale nedělal.“

„Takže paní Constantinová si nechala být a umělecká díla, zatímco pan Constantine se odstěhoval a pokračoval dál.“

„Bylo toho tam dost pro oba, nikdo nepřišel zkrátka. Věřte mi.“

„Z toho, co nám říkáte, jsem pochopila, že věříte, že Stratton zemřel přirozenou smrtí, jejíž příčinou byl jeho duševní stav,“ shrnula Jane dosavadní fakta. Nikam je to neposunulo. Kdyby teď skončili, výsledek by byl stejný.

„Čekali jste snad, že vám řeknu něco jiného?“

Zdálo se, že už není o čem mluvit. Oba vstali ve stejném okamžiku. Wally pomohl Jane do kabátu.

„Kdyby vás napadla nějaká otázka, kterou jsme neprobrali, neváhejte mi zavolat. Víím, proč tohle děláte. Tlak přichází z vyšších míst. Přál bych vám, aby se vám tentokrát podařilo tenhle případ jednou provždy ukončit.“

Wally měl pevný teplý stisk. Doprovodil je ke dveřím a rozloučil se slovy, že se s nimi opravdu moc rád setkal.

„Byty už tam nejsou, nájemníci se taky odstěhovali a my se máme pokusit za dva týdny udělat zázrak, jako by v okolí zůstalo vše při starém.“

„Ale Gordone, máš přece dar řeči od boha.“

„Jo, jako Stratton. Máš náladu podívat se na místo činu?“

„Na neexistující místo neexistujícího zločinu? Proč ne? Ale nejdřív bych si dala něco k obědu. Něco teplého do žaludku by neškodilo.“

Venku bylo větrno. Takže něco teplého znělo jako výborný nápad. Našli si podnik, kde měli na jídelním lístku polévku pro Jane a těstoviny pro Defina. Jakmile si objednali, Defino zavolal na Centre Street, aby oba ohlásil. Na telefonická hlášení byl Graves pes.

4

Anderson Stratton zemřel ve starém domě, z něhož byl výhled na Tompkins Square Park v jakémsi výběžku Manhattanu na východní straně pod Čtrnáctou ulicí. V těchto místech První avenue, která se táhne až k hornímu Manhattanu, už nevybíhá k východnímu okraji ostrova, jak tomu je dál na sever. Od severu na jih směřují čtyři Avenue, A až D, v oblasti východně od První mezi Čtrnáctou ulicí na severu a East Houston Street na jihu.

Výběžek zahrnoval i část Lower East Side jižně od Houstonu, což byl domov pro vlny přistěhovalců, které se každou jednu až dvě generace měnily. Západní oblast Alphabet City se nazývala East Village, protože ležela na východ od Village nebo West Village. Jak každý Newyorčan ví, Pátá avenue tvoří na Manhattanu jakousi pomyslnou dělicí čáru mezi východem a západem.

Tompkins Square Park, rozkládající se mezi A a D Avenue a od Sedmé ulice k Desáté, měl bohatou a často barvitou historii. V šedesátých a sedmdesátých letech to byl ráj květinových dětí, drogových dealerů a samozřejmě feťáků. Pro newyorské policejní oddělení to představovalo vážný problém; ať se policisté snažili sebevíc, značný počet lidí je za jejich činnost hlasitě odsuzoval. Park a okolní ulice byly součástí devátého okrsku. Devítka se vyznačovala nejvyšším počtem úmrtí ve službě a jedním z nejvyšších počtů čestných vyznamenání, příliš mnoho z nich ovšem udělených in memoriam. Ne

všichni lidé, kteří se potloukali po parku, byli pro devítku cizinci.

Přesedli na místní vlak směrem na Čtrnáctou ulici-Canarsie a vystoupili na První avenue, což je poslední zastávka na Manhattanu. Odtud vedlo metro do Brooklynu tunelem pod East River.

„Už jsem tu nějaký čas nebyl,“ poznamenal Defino a povytáhl si límec kabátu, když vykročili po chodníku. „Zima jako v Rusku.“

„U řeky to je ještě horší.“

„Sloužila jsi na devítce?“

„Ne, ale dělala jsem v čínské čtvrti, což je skoro stejně tak hrozný.“

„A přežila jsi to, abys o tom mohla vyprávět.“

„Nakonec to bude hlavně počasí, co mě ničí. Pojdme dolů k Desáté.“

Na povídání byla příliš velká zima. Kráčeli svižně, Jane litovala, že si nevezala na hlavu šátek. Defino vytáhl z kapsy malou vlněnou čepici s kšiltem a nasadil si ji. To bylo poprvé, co ho v ní viděla. Než dorazili k Strattonovu domu, uši ji pálily od mrazu.

Budova měla několik vnějších schodišť vedoucích do přízemí. Vešli do malého vestibulu, kde se na chvíli zastavili, aby se zahřáli. Jane se skoro třásla zimou. Defino složil čepici a zastrčil ji do kapsy. Jak se ukázalo, domovník bydlel v bytě pod schody, takže se vrátili zpátky ven a zazvonili na zvonek vedle dveří.

Nikdo neotvíral. „Tady je nějaký vzkaz,“ řekl Defino. „Od jedné do čtyř, pouze naléhavé věci.“

„Zkus ještě jednou zazvonit.“

Dveře se otevřely. Muž, který stál na prahu a měřil si je podezřavým pohledem, byl vytáhlý a hubený a měl na sobě džíny a flanelovou košili. Jeho vlasy učesané dozadu, aby mu nepadaly do obličeje, mohly být kdysi světle hnědé, ale nyní se pro jejich popis hodil spíš termín vy-

bledlé a bezbarvé. Měl výrazné lícni kosti, trochu větší nos a rty pevně stisknuté k sobě. Tady rozhodně žádné mazání medu kolem úst nepřicházelo v úvahu.

„Nic volného nemáme,“ spustil na ně zhurta. „Nikomu nevypršela nájemní smlouva. Mám moc práce. Sbohem.“

Definova noha byla připravená, takže dveře zůstaly otevřené. A vzápětí se těsně před obličejem překvapeného domovníka objevily dva lesknoucí se služební odznaky.

„Co to má znamenat?“ ohradil se. „Tady se neděje nic nelegálního. Vedu spořádaný život.“

„Rádi bychom si s vámi promluvili,“ vysvětlovala mu Jane. „Můžeme jít dál?“

Zoufale se snažil tomu zabránit. Cítila, jak je vzteklý. Vyrušili ho během práce nebo od meditace nebo od čehokoli, čím se před několika okamžiky zabýval. Ale nebyl hloupý. Otevřel dveře a pustil je dovnitř.

Byl to snad nejúhlednější byt domovníka, jaký kdy Jane viděla. Nejenže bylo všude uklizeno a pořádek, ale měl tam i krásný nábytek, některé kusy nepochybně vyrobené na zakázku, aby přesně pasovaly na určené místo. Posadili se na bytelnou pohovku, domovník si sedl naproti nim na polstrovanou židli s vysokým opěradlem.

„Vaše jméno?“ vypálil Defino. Případ a zřejmě i nepříjemné počasí jako by mu dodaly na tvrdosti.

„Larry Vale.“ Vypadal poněkud vyděšeně.

„Pracoval jste tady jako domovník v době, kdy v domě bydlel Anderson Stratton?“

„Ano.“

„Znal jste ho?“

„Ano.“

„Chodil pravidelně každý den ven?“

Larry Vale si otráveně povzdychl, jako by na podob-

né otázky odpovídal už tolikrát, že nedokázal pochopit, proč se na ně ještě někdo ptá. „Občas.“

„Nechtěl byste být přesnější?“

„Když se mu chtělo, když se na to cítil, když to dovo-
lilo počasí, když nebyl zabraný do práce, obvykle chodil
ven odpoledne. Kdybych měl hádat, řekl bych, že praco-
val pozdě do noci a ráno pak dlouho spal. Nepatřil mezi
ranní ptáčata.“

„Byl váš vztah přátelský?“ zeptala se Jane.

„Ano.“

„Chodil jste někdy k němu do bytu? Popovídat si?“

„Mnohem častěji chodil on sem. Ať se vracel od-
kudkoli, zazvonil u mých dveří, přišel sem a pokláboši-
li jsme.“

„O čem?“

Vale se zatvářil přezíravě. „O poezii, o hudbě, o filo-
zofii.“ Vyslovil to takovým tónem, jako by neexistovala
žádná šance, že by některý z detektivů věděl, co ta slova
znamenají.

„A to vám nepřipadalo divné, že se pan Stratton u vás
neukázal celý měsíc?“

„Nepřemýšlel jsem o tom. Ty návštěvy nebyly pravi-
delné. Já se staral hlavně o dům, ne o nájemníky. A vů-
bec, o co tady jde? Andy zemřel před šesti nebo sedmi
lety.“

„Před osmi,“ upřesnil Defino.

„Snažíme se znovu prošetřit všechny okolnosti smrti
pana Strattona,“ řekla Jane.

„Ten chlap umřel hladem. Jaké okolnosti chcete pro-
šetřovat?“

„Kolik znáte lidí s kapsami nacpanými penězi, kteří
zemřeli hladem?“

„Já neznám lidi s kapsami nacpanými penězi.“

„Věděl jste ale, že vždycky platil nájem včas, a také jste
věděl, že měl dost peněz na obživu.“

„To jsem věděl, ale i kdyby mi přišlo na mysl, že jsem ho už týden nebo dva neviděl, nenapadlo by mě, že je nemocný nebo že umírá.“

„Kdo ho navštěvoval?“ zeptal se Defino.

„Měl nějaké přátele tady v okolí. Někteří ho možná občas přišli navštívit.“

„Viděl jste, kdo chodil k němu nahoru?“

„Moc často ne. Tenhle byt je pod úrovní ulice. Když se nenakloním, abych se podíval nahoru, nevidím lidem do obličeje. Mám ve zvyku starat se o své věci, což se vám asi bude zdát divné. Večer jsem občas vídal poslůčka s pizzou. Jo, a pak ještě to malé děvče.“

„Jaké malé děvče?“

„Taková malá Čínanka, možná z prádelny, ale možná ne.“ Obličej mu zkřivila taková zvláštní grimasa, když dokončil větu.

„Kde je ta prádelna?“ zeptal se Defino.

„Sídlili na Avenue A. A myslím, že tam pořád jsou.“

„Má to děvče nějaké jméno?“

„Jsem si jistý, že ano, detektive, ale nikdy mi ho neprozradila.“

„Kolik jí bylo?“

„Věk dětí jsem nikdy nedokázal dobře odhadnout. Mohlo jí být osm nebo deset.“

„Zmínil se o ní někdy před vámi?“ vložila se do rozhovoru Jane.

„Jak už jsem řekl, mluvili jsme spolu o –“

„Jo, já vím,“ přerušil ho nakvašeně Defino. „O hudbě a filozofii. Laskavě jenom odpovídejte na naše otázky.“

„Ne, nikdy se o té Čínance nezmínil.“

„Setkal jste se někdy se sestrou pana Strattona?“ zeptala se Jane.

„Jednou nebo dvakrát.“

„Dala vám někdy nějaký dárek nebo peníze, abyste dohlédl na jejího bratra?“

„Ne, nic mi nedala.“ Jeho bledý obličej zrudl.

„Požádala vás, abyste na něho dával pozor?“

„Jistým způsobem.“

„Jakým způsobem, pane Vale?“ zeptala se Jane. Stupeň její podrážděnosti se blížil Definovu.

„Kdyby mi připadal nemocný, měl jsem jí zavolat.“

„Takže jste měl její telefonní číslo.“

„Ano.“

„Co dál?“

„Nic. Nezdálo se mi, že by byl nemocný. Nikdy jsem jí nevolal.“

„Byla k vám na Vánoce štědrá?“

Dvakrát se zhluboka nadechl, než odpověděl. „Ano.“

„Ale přesto jste na jeho dveře nezaklepal, i když jste ho měsíc neviděl.“

„Co po mně vy dva chcete? Chlap umřel ve svém bytě. Nikdo ho nezranil; nikdo ho nezabil. Nebyl jsem jeho ošetřovatel jenom proto, že mi jeho sestra dala na Vánoce obálku.“

Defino vstal. „O. K., pane Vale. Kdyby vás napadl ještě někdo jiný, kdo Strattona navštěvoval, můžete nám zavolat na tohle číslo.“ Podal mu svou vizitku.

Vale také vstal. Z obličejů se mu ztratilo trochu rudé barvy. „Můžete mi prozradit, proč se na tyhle věci vyptáváte? Andy zemřel sám ve svém bytě. Co vlastně hledáte?“

„Vyšetřujeme jeho smrt,“ zopakovala mu Jane. „Objevily se nějaké nezodpovězené otázky. Můžete nám ukázat, kde byl jeho byt?“

„Všechny byty prošly velkými změnami,“ opáčil Vale. „Nemám klíč k tomu, který nahradil starý Andyho byt, ale můžu vám ukázat, kde přibližně byl.“

„Pojďme na to.“

Vale na chvíli odešel z pokoje a vrátil se oblečený do tlustého kabátu. Následovali ho ven a nahoru na ulici,

odkud ukázal do druhého poschodí. „Všechna okna jsou nová, ale ta nalevo jsou víceméně v místech, kde bývala jeho.“

„Takže z nich viděl do parku.“

„Ano. A židli měl otočenou tak, aby se mohl dívat ven. Říkal, že mu dělá dobře, když vidí stromy a trávu a lidi, jak se procházejí kolem.“

„Děkujeme vám, pane Vale,“ rozloučila se Jane. „Kdybychom měli ještě nějaké otázky, ozveme se vám.“

5

Seděli v kavárně o blok dál a zkřehlýma rukama svírali horké hrnečky s kávou.

„Byl jsi ve formě,“ popíchla Defina Jane.

„Vytočil mě,“ přiznal.

„Fakt?“

„Takže se podíváme po té prádelně?“

„To znamená další hlášení.“

„Já tenhle případ miluju,“ ušklíbl se Defino hořce.
„Hlášení a nic než hlášení.“

„Dopij to.“

„V prádelně bude doufám aspoň teplo.“

V rohu malého obchůdku seděla stařena a jenom sledovala, co se kolem děje. Chvilí potom, co vešli dovnitř, se ze zadní části místnosti plné páry vynořila žena asi o generaci mladší a postavila se za pult.

„Berete tady i košile?“ zeptala se Jane.

„Košile? Ano. Máte nějaké?“

„Teď ne, ale zítra se možná zastavím. Jak máte otevřeno?“

„Od sedmi. Vidíte?“ Žena ukázala na zeď, kde visela cedule s otevírací dobou.

„A kolik stojí košile?“

„Dolar patnáct centů.“

„To je skvělá cena. Jak dlouho trvá, než si pro ně můžu přijít?“

„Čtyři dny.“

„Je tady vaše dcera?“

„Cože?“

„Vaše dcera. Máte přece dceru, ne?“

„Nerozumět.“

„Vaše dcera tady nepracuje?“

Stařena v rohu procedila skrz zuby několik slabik.

„Nerozumět. Máte košile?“

„Ještě se vrátíme.“

Vyšli ven. „Co si o tom myslíš?“ zeptala se Jane.

„Stará písnička. Rozumějí jenom tomu, čemu chtějí. Nejlepší bude, když se sem vrátíme s tlumočnickem.“

Museli posoudit ženiny schopnosti domluvit se anglicky nebo její ochotu přiznat, že rozumí. Jane pracovala na pátém okrsku i v čínské čtvrti, takže mohla zavolat některému ze známých detektivů, kteří vládnu oběma jazyky, ale ti by museli dodržet služební postup a nahlásit to Gravesovi. Možná by trval na tom, aby všechno proběhlo nezbytnou byrokratickou procedurou, čímž by ukázal paní Constantinové, že případ se řeší striktně podle zákona.

Dostali se až k Avenue C, což bylo o blok dál na východ od parku, a pak zamířili na jih k budově policejní stanice, která stála mezi Desátou a Devátou ulicí. Foukal šilný mrazivý vítr, East River odtud byla pouhé dva bloky. Řeka vlastně tvořila východní hranici devátého okrsku.

Uvnitř staniční budovy seděl za stolem seržant, který měl službu, a nejspíš z nudy se bavil se strážníkem v uniformě. Když uslyšel hlasy, ohlédl se. Jane se představila.

„Seržant Wayne Cooley,“ odpověděl. „Jane Bauerová. Jane Bauerová. Viděl jsem už někde ten obličej? Jo! Před nedávnem plnil první stránky všech novin. Rád vás poznávám.“

„Já jsem zase ráda, že jsem zůstala naživu. Tohle je detektiv Gordon Defino. Vyšetřujeme jeden starý případ z devítky.“

Muži si potřásli rukama.

„Starý? Máme jich tu spoustu. Který je ten váš?“

„Něco, co před osmi lety začalo jako nedůležitý případ a co pravděpodobně za pár týdnů skončí úplně stejně, my ale o něm musíme zjistit co nejvíc.“ Jane mu stiskla ruku na pozdrav, zatímco si povídali.

„No, musím říct, že jste si svou návštěvu nemohli načarovat líp. Tohle je snad první období klidu, které tady za dvaadvacet let máme. Ale neočekávám, že by mělo trvat moc dlouho.“ Určitě chtěl ještě něco dodat, ale vtom se otevřely dveře a dva strážníci v uniformě přivedli dovnitř černocho s dlouhými špinavými vlasy a s želízky na ruce, oblečeného do špinavých hadrů, které očividně někdo vyhodil. Choval se velice agresivně. „No neříkal jsem vám to?“ Obrátil se k policistům. „Počkejte minutku. Takže, koho že to hledáte, detektivové?“

„Policistu Barryho Forda, byl první na místě činu. Před osmi lety.“

„Ford, jo. Zavolám deset-dvojkou, bude tady za pět minut.“ Spojil se vysílačkou se strážníkem Fordem. Režim deset-dva znamenal „vraťte se na stanici“.

Když Ford o pět minut později přijel, byl už agresivní podezřelý pryč a opět zavládl dočasný klid. Ford, vysoký, dobře stavěný černocho, stále řídil hlídkový vůz. Stejně jako ostatní okrskáři si ve svém rajonu dokonale vtiskl do paměti každé zákoutí, každou úzkou uličku, všechna požární úniková schodiště nebo zadní dveře. Jane si pomyslela, že by pravděpodobně dokázal zmapovat i každou píď parku. S tímto mužem by bylo dobré jezdit v autě nebo se procházet po ulicích.

Po vzájemném představení se posadili ve výslechové místnosti, aby si mohli nerušeně promluvit. Jane ho zasvětila do situace a Ford se na okamžik omluvil, že by si rád vyhledal složky Strattonova případu, aby si osvěžil paměť.

Vrátil se zpátky s několika lejsťky a zaujal znovu své místo. „To byl ten bohatý chlapík,“ řekl poté, co se zběž-

ně podíval do papírů, „co zemřel vyhladověním ve svém obýváku.“

„To je on.“

„Co hledáte?“

„Nesmějte se. Možná to byla vražda.“

„Jo, byla tu jedna příbuzná, která s tím pořád otravovala. Vzpomínám si. Jeho sestra, je to tak?“

„Je.“

„Tak dlouho u kapitána škemrala, až nakonec souhlasil, že se vyšetřování případu obnoví. Na nic nového se ale samozřejmě nepřišlo. Ten chlap prostě hladověl tak dlouho, až zemřel.“

„Vzpomenete si na něco, co bychom si mohli zapamat?“

„Když člověk dělá tuhle práci, vidí na místě činu spousty mrtvol. Sloužil jsem nahoře na dva-šestce.“ Harlem. „Ale tahle byla trochu divná. Říkal jsem si, že ten chlápek je mladý na to, aby dostal infarkt, a na feťáka taky nevypadal, a tak mě napadlo, že to bude něco se zdravím a s léky. Na horním Manhattanu nebyla nouze o takové, co skončili život předávkováním. Tenhle byt byl ale O. K., žádné feťácké douře, nic, co by vybočovalo z normálu, žádné vloupání. Postel byla ustlaná, nebo ji aspoň zakrýval přehoz. Špinavé oblečení na podlaze nebo možná ve skříni, čisté věci v prádelníku. Byli tam ale švábi. Lezli po všem. Po prázdné krabici od pizzy. Ačkoli možná nebyla úplně prázdná. Vypadal, jako když spí. Seděl na židli obrácené k oknu, jako by pozoroval, co se děje v parku. Kousek od jeho nohy ležela na podlaze lahev s vodou.“

Ten chlap byl normálně oblečený, nic zvláštního nebo výstředního. Byt byl prázdný. Dveře zamčené. Museli jsme sehnat domovníka, aby nám je otevřel. Prostě obyčejný mrtvý muž.“

Definova tužka tančila po papíře, zuřivě si zapisoval každé slovo. „Nějaký náznak, že tam někdo byl?“

„Ne. Jenom ta krabice od pizzy. Mohla tam ležet měsíc. Zavola jsem na oddělení, učinil oznámení, předal jsem informaci zpátky do centrály, popsal jim, co jsme zjistili, a nakonec zavola inspektorovi, aby se ozval. Však znáte předpisy.“

„Dobře,“ pokýval hlavou Defino.

„Výjezdovka nakonec dorazila; objevil se tam také policejní lékař, který nechal tělo převézt na oddělení soudního lékařství do nemocnice Bellevue. Než jsme dveře zapečetili, sehnal jsem domovníka, aby je zamkl. Nevzpomínám si na jeho jméno.“

„Vale,“ řekli Jane a Defino společně.

„Jo, Vale. Ten chlap měl frňák pěkně nahoru. Dobře si ho vybavuju. To víte, že celá budova prodělala od té doby kompletní rekonstrukci? Dneska to tam vypadá velice dobře.“

„Jdeme právě odtamtud,“ poznamenal Defino.

„Takže co ještě potřebujete? Brzo bude čas se najíst.“

Žádný policista by neváhal proběhnout třeba minovým polem, jen aby nezmeškal jídlo.

„To by bylo všechno,“ potěšila ho Jane. „Díky. Byl jste velmi ochotný a moc jste nám pomohl. Už jenom jedinou otázku. Ta čínská prádelna na Avenue A. Doslechli jsme se, že Strattonovi nosila prádlo nějaká malá čínská dívka. Znal jste ji?“

Na okamžik se zamyslel. „Jo. Zním ten podnik. Mají dceru, osmnáct, možná devatenáct, hezké děvče. Občas pracuje vzadu. Chodí do školy, ale nevím kam. Nebudou se s vámi bavit. Nemluvit anglicky.“

„Chystáme se tam vrátit s tlumočnickem,“ řekla Jane.

„Poslouchejte, vy dva si opravdu myslíte, že v tom bytě k něčemu došlo?“

„Musíme předstírat, že ano,“ podal mu stručné vysvětlení Defino a přitom poťukával tužkou do stolu.

Ford pokrčil rameny. „Tak hodně štěstí.“

6

Na Centre Street kapitán Graves souhlasil s jejich návrhem, aby si vyžádali od zástupce komisaře pro veřejné záležitosti pomoc tlumočnicka. Paní Constantinové se pak třeba dostane do ruky nějaké hlášení, a čím méně kritických slov v ní vyvolá, tím šťastnější všichni budou. Osobně se uvolil vyřídit telefonát zástupci komisaře, a než skončil pracovní den, spojila se s nimi policistka Roberta Chenová, aby oznámila, že zítra je jim k dispozici. Působila jako styčná důstojnice s čínskou komunitou a jazyková specialista přidělená na One Police Plaza, čili dostatečně blízko čínské komunitě, aby mohla rychle zareagovat, pokud si situace vyžadovala její obličej a jazykové schopnosti. Jane jí udala místo, čas a trochu ji zasvětila do problému.

„Promluví si se mnou,“ ujistila je Chenová, „ale asi mi toho moc neprozradí.“

„Ať vám řeknou cokoli, bude to víc, než řekli nám.“

Defino se posadil k psacímu stroji a začal vyfukávat další hlášení do pětky.

„Proklepl jsem toho vašeho domovníka,“ pronesl MacHovec silnějším hlasem, aby ho bylo slyšet v klapotu kláves. „Je čistej. Čínská prádelna měla jisté problémy. Před několika lety se na ně sypala spousta stížností – obyčejné záležitosti, ztracené košile, zničené ložní prádlo – ale v poslední době nic.“

„Díky, Seane.“

„A volal jsem také majiteli domu.“ Vytáhl papír s poznámkami. „Rekonstrukce byla v plánu už před Strat-

tonovou smrtí, ale nikdo o tom ještě nevěděl. Nějakou dobu zabralo vyklízení celého domu, což není žádné překvapení, a další více než rok trvalo, než byl znovu obyvatelný. Sehnal jsem jména a adresy několika původních nájemníků.“ Posunul papír k Jane. „Ten nahoře, Komiskey, ani nevím, jestli je ještě naživu. Pan domácí říkal, že byl hodně starý už v době, když se nastěhoval.“

„Podíváme se na to. Díky.“

„To bylo to nejmenší, co jsem mohl dneska udělat, zatímco vám mrzly zadky v té sibérii venku.“

„Trefil jsi to naprosto přesně.“ Přečetla si seznam, který MacHovec vytiskl velkým tmavým písmem. Obsahoval pouze tři jména. „Kam se poděli ostatní?“

„Podle jeho názoru odjel jeden z nich na Floridu a další bydlí u dcery. Nic víc neměl.“

„To bychom mohli zvládnout zítra. Plus tu prádelnu.“

„A co pak?“ nadhodil MacHovec.

„Nevím. Možná bychom se mohli zkusit pomodlit.“

Než dojdou věci tak daleko, budou muset projít parkem křížem krážem se Strattonovou fotkou v ruce a vyptávat se lidí, které tam potkají. Přeměna oblasti na místo pro bohatší klientelu sem přivedla mladé páry s rodinami a většina z nich tady nežila, když Stratton zemřel. Ale existovala určitá šance, že si na něho vzpomene někdo z těch, kteří si přišli do parku sednout, zaběhat si nebo se v klidu projít. Kromě toho, že by ho někdo náhodou poznal, pravděpodobně už nic dalšího nezískají, nicméně to znamenalo další lejtro do formuláře číslo pět.

MacHovec odešel, Defino dobušil do psacího stroje a vytrhl poslední hlášení ven.

„Kristepane, moc toho není.“

„Zítra přibude několik dalších.“ Zopakovala mu svůj rozhovor s tlumočnicí a ukázala MacHovecův seznam nájemníků, kteří se přestěhovali. „Všichni jsou tady.“

„To je chyba. Myslel jsem, že tentokrát si udělám výlet na Floridu já.“

„Může být. Já jdu domů a rozdělám si oheň v krbu.“

„Uvidíme se zítra.“

Oheň v krbu hučel a praskal. Hlavně kvůli němu si vybrala tenhle byt. Byl v šestém okrsku, kde Jane deset let pracovala. Nařízení policejního oddělení v New Yorku zakazovalo policistům bydlet a pracovat ve stejném okrsku, takže věděla, že její dny na šestce jsou sečteny. Od krbu by nikdy neodešla. Převlečená do teplákové soupravy se probírala poštou, většinu z ní odhazovala, aniž obálku otevřela.

Po večeri se usadila v obýváku naproti krbu a televizi. Na obrazovce ji nic nezaujalo, a tak televizi vypnula a sáhla po knize, otevřela si pivo a pustila se do čtení. Telefon zazvonil krátce poté, co si ho přinesla ke křeslu.

„Jane? Jak se pořád máš?“

„Ahoj Floro. Mám se skvěle. Právě teď sedím naproti skutečnému ohni.“

„Nemusíš mi to pořád předhazovat. Zaslechla jsem, že jsi zpátky ve službě.“

„Vrátila jsem se minulý týden. Doma už jsem začala být jako na jehlách. Znáš mě. A policejní chirurg to posvětil.“

Inspektorka Flora Hamburgová ji znala lépe než téměř kdokoli jiný z kolegů. „Zůstala jsi u těch odložených případů?“

„Jo.“

„Až tě to omrzí, dej mi vědět. Mé slovo tady pořád ještě platí a dělá mi náramnou radost, když ho občas můžu využít. Všechny šrámy se zahojily?“

„Cítím se fajn. Prohlédli mě od hlavy až ke konečkům prstů.“

„Prostě o tebe pečují. Jak to jde v milostném životě?“

„Takovou otázku bych od tebe nečekala.“

„Napadlo mě, že po dvaceti letech nepřetržité služby u policie by ses možná měla poohlédnout po něčem trochu víc sexy.“

„Řekněme, že jsem právě v jakémsi mezidobí mezi vztahy. Na mé pracovní adrese není nikdo ani vzdáleně svůdný.“

„Svůdný. To bych neřekla. Doufám, že tam jsou všichni chlapi normální. Až na Gravesa, ale ten není k mání.“

„Nechodím s muži, kteří nejsou k mání.“

„To ráda slyším. Co bys říkala večeri příští týden?“

„Bezva.“

„Napiš si mě do diáře na středu. Večer předtím ti zavolám.“

Pokud některý z lidí od policie byl Janiným učitelem a rádcem v jedné osobě, byla to Flora Hamburgová. Neatraktivní, neomalená, obtloustlá, u pasu se jí vždy houkala pistole, byla zapálenou bojovnicí za zlepšení postavení žen u policie. Potkaly se na začátku Janiny kariéry a od té chvíle jí Flora vždy dobře poradila a vybrala ten nejlepší postup. A Jane si přesně vybavovala den, kdy Flora prohlásila, že se nikdy nebude vyptávat na její osobní vztahy. „Hlavně nešukej tam, kde pracuješ,“ řekla jí bez obalu a její slova jako vždy vyzněla jako rozkaz.

Co ji přimělo, aby jí položila tuhle deprimující otázku právě dneska? Jane pomalu upíjela pivo. Přece to nemohla vědět. Když Jane před deseti lety začala chodit s Hackem, trávili spolu tolik času, že si mohl někdo všimnout, že se něco děje. Ale nestalo se tak. Hack se choval maximálně opatrně, občas schůzku zrušil, když bylo lepší pokračovat v neplánovaném večeru na pivě s kolegy. Nyní, když byl jejich vztah mnohem méně aktivní, byla šance, že někdo něco odhalí, výrazně nižší. Hack byl ženatý a Jane mu rozmluvila úmysl odejít od manželky. Bylo to vlastně úplně naopak než ve všech

otřepaných přiběžích, kde si ženatý muž hledá tisíce výmluv, jen aby se nemusel rozvést. Tady to byla svobodná žena, která nechtěla rozbít manželství nebo to, co z něho zůstalo, která si nebyla jistá, jestli se chce vázat v trvalém svazku.

Bylo ale strašně těžké se s ním nevidět. Vstala a vypláchla lahev od piva. Kdyby o tom Flora věděla, kdyby to kdokoli věděl, byl by konec s jejich kariérami. To si samozřejmě ani jeden z nich nepřál. Jak by ale bylo krásné si s ním dneska promluvit. Byl chladný večer a on byl ten nejžhavější muž, kterého kdy poznala.

„Přemýšlej raději o případu, Janey,“ pokárala se nahlas. Pokud vůbec nějaký případ existuje.

MacHovec se o to nestaral. Pokud seděl na své židli ve vytopené kanceláři s telefonem na dosah ruky, pokud mu chodily včas výplatní šeky, mohl třeba počítat počítače ve skladě. Defino naopak chtěl případy řešit. Každá promarněná hodina nebo den ho nesmírně žraly.

A pak jsem tu já, pomyslela si Jane. Byla stejná jako Defino, ale nechávala si to pro sebe. Připadla jí role jakési usmiřovatelky mezi oběma zbývajícími muži v týmu. Dokázala tolerovat MacHovecův nevalný vzhled a dokonce i to, jak si občas přizpůsobuje daná pravidla, protože svěřenou práci dělal dobře. A Defina měla upřímně ráda. Nepracovali spolu dlouho, teprve od minulého podzimu, ale Jane vycítila, že s ním může počítat, tak jak tomu byla zvyklá u Martyho Hoaglanda, svého dlouholetého partáka na šestce.

Na klíně měla většinu materiálů ze Strattonova případu. V tomto okamžiku byly dobré pouze k tomu, aby jí zahřívaly stehna. Otevřela je odspodu a začala listovat stránkami od chvíle, kdy se před osmi lety rozdrnčel telefon. Všechno nasvědčovalo klasické rutině až na to, že lidé obvykle nesedí a nedívají se z okna, když mají hlad. Většinou sáhnou po telefonu, ohřejí si něco v mikrovln-

ce, otevřou si konzervu. Zavolají sestře o pomoc. Proč Stratton jednu z těchto věcí neudělal?

Napsala si jméno psychiatra. Jako všichni v tomto bláznivém případě i on si zasloužil jedno hlášení.

Důstojnice Roberta Chenová na ně čekala na rohu Desáté ulice a Avenue A. Středně vysoká, věk kolem pětadvaceti, tmavé oči, krasavice. Potřásla si s detektivy rukou na pozdrav a představila se: „Ahoj, jsem policejní důstojnice Roberta Chenová. Říkejte mi Bobby; každý mi tak říká. Rozhodli jsme se, že bude lepší, když si nevezmu uniformu.“

„Dobry nápad,“ uznal Defino. „Ti lidé s námi nechtěli zbytečně strávit ani vteřinu, když jsme se jich začali vyptávat.“

„Vyrostla jsem v podobné rodině. Poradím si.“

Zamířili do prádelny. Zevnitř právě vycházela žena s kočárkem a cukrovala se svým děťátkem. Nikdo jiný v obchodě nebyl.

„Jane, pojdte se mnou. Tři lidé by byli příliš.“

Defino si ohrnul límec, ušklíbl se a zamával jim, když odcházely.

Uvnitř spustila Bobby Chenová plynulou čínštinou. Oslovila starou ženu v rohu i tu mladší za pultem. Přestože jí Jane nerozuměla ani slovo, poznala, jak uctivě mluví.

Po krátkém rozhovoru se Bobby obrátila na Jane. „Dívka, s níž chcete mluvit, je jejich dcera, je to tak?“

„Ano.“

Následoval další rozhovor, který komentovala babička. Žena za pultem co chvíli vrtěla hlavou. Do rozhovoru se zapojil muž, který přišel ze zadní části domu. Jeho hlas zněl podrážděně. Do obchodu vstoupil zákazník, a než odešel, veškerá konverzace utichla. Pak znovu promluvila Bobby.

Jane neuniklo, že muž, který se vrátil do zadní místnosti, tam s někým mluvil. Druhý hlas byl sotva slyšitelný, ale rozhodně patřil ženě. Kéž by tak Defina napadlo obejít dům zezadu, přála si. Obchody obvykle mívají zadní východy, patrně vedoucí k průchodu za skladem. Vykročila ke dveřím a zastavila se, když uslyšela jasný ženský hlas.

„Potřebujete něco, důstojníku?“ Žena, které hlas patřil, byla vyšší než oba její rodiče. Měla na sobě černé kalhoty, bílou košili s vyhrnutými rukávy a brýle. Vlasy měla nakrátko ostříhané. Byla štíhlá, hezká a mluvila s přízvukem Newyorčanky.

„Rádi bychom si s vámi promluvili,“ řekla jí Bobby anglicky.

„Tohle není nejvhodnější čas. Mohli bychom se sejít za půl hodiny? V kavárně za rohem?“

Bobby se podívala na Jane.

„Budeme tam.“

„Už jsem měl strach, že odtud nikdy nevyjdete,“ poznamenal Defino, když se blížili ke kavárně. „Mám ruce jako led.“

„Já jsem naopak celá zpocená,“ usmála se Jane. „Jak to ti lidé dělají v létě?“

„Potřebují peníze,“ připomněla jim Bobby.

„Máte jméno té dívky?“

„Přeloženo do angličtiny je to Rose. Nevěřím, že by mohly nastat nějaké problémy, ale můžu se zdržet někde poblíž, pokud si to přejete.“

„Zůstaňte,“ řekl Defino. „Zatím jste si vedla velice dobře.“

Dívka vešla do dveří přesně, jak slíbila, a posadila se k nim ke stolu s umělohmotnou deskou. „Moji rodiče vám nerozuměli,“ začala. „Slyšela jsem vás vyslovit jméno Stratton a uvědomila jsem si, že mluvíte o muži, který před několika lety zemřel.“

„Doslechli jsme se, že jste ho občas navštěvovala u něho v bytě,“ nadhodila Jane.

„Nejednalo se o návštěvy v pravém slova smyslu. No-sila jsem mu prádlo. Obvykle si ho odnesl do bytu sám. Někdy si ho přišel vyzvednout osobně. Ale většinou chtěl, abychom mu ho doručili my.“

„Jak jste to prakticovala?“ zajímala se Jane. „Nechávala jste ho přede dveřmi, nebo vám otevřel?“

„Zpočátku pokládal u dveří obálku s penězi. Nebyla tam vždycky přesná suma, ale mamka se s ním vyrovnala, když se potkali. A vždycky se tam našel čtvrták pro mě. Cítila jsem se jako boháč.“ Usmála se. „Pak jsem jednoho dne přišla a obálka tam nebyla. Zazvonila jsem na něho jako obvykle a vykročila po schodech dolů, když vtom jsem uslyšela, jak se otevírají dveře. Stál v nich pan Stratton a volal na mě. Vrátila jsem se a šla s ním do bytu.“

„Co se stalo?“ zeptala se Jane. Pocítila zvláštní zne-pokojení.

„Nic špatného,“ uklidnila ji Rose a krásně se usmála. „Byl velice milý. Přisunul mi židli, abych se mohla posadit, a zeptal se, jestli nechci kolu nebo něco jiného k pití. Vytáhl z kapsy peníze a zaplatil mi za prádlo. Pak se mě zeptal, jak se mi líbí ve škole.“

„Zůstala jste u něj a povídali jste si?“ ujišťoval se Defino.

„Ano. Asi čtvrt hodiny. Pak jsem začala být nervózní a požádala ho, jestli bych mohla zavolat mamce. Půjčil mi telefon a já jí řekla, že už jsem na cestě domů. Je ve-lice přísná a dobře věděla, jak dlouho mi trvá dojít tam a zpátky, proto už si dělala starosti, když jsem jí volala.“

„Takže jste mluvili o škole a pak jste odešla,“ zopakovala Jane. „Co se stalo při další návštěvě?“

„To samé. Šla jsem dovnitř, on mi nabídl sklenici koly a usadil mě na židli. Zajímal se, co jsem se naučila

ve škole, co čtu, jakou poslouchám hudbu. Tehdy jsem nechápala, kdo je a proč se mě vyptává na takové věci. Myslela jsem si, že to je možná učitel a jenom mě tak zkouší. Byla jsem z toho zmatená. Ale líbilo se mi to. Návštěvy u něho v bytě byly příjemné. Měla jsem ho ráda a hodně jsem se od něho naučila.“

„Co tím myslíte?“

„Vysvětloval mi, že se musím ve škole pilně učit a pak jít studovat na vysokou. Říkal, musíš jít na vysokou, abys dosáhla úspěchu. Pravděpodobně to nejsou přesné citace jeho rad, ale ta hlavní myšlenka se mi vryla do paměti, ať už mi ji podal jakýmkoli způsobem.“

„Jak dlouho tohle pokračovalo?“

„Nevím. Řekla bych, že do té doby, než zemřel.“

„Jak jste zjistila, že zemřel?“

„Od rodičů. Jak se o tom dověděli oni, to nevím. Jsou to moji rodiče a vědí všechno.“ Poslední větu pronesla zcela vážně, jako by stále věřila, že to je pravda.

Jane vytáhla plastový sáček s drobnými korálky. Položila ho na stůl před Rose. „Nepoznáváte je?“

Rose vzala sáček do ruky a vysypala si pár korálků na dlaň. Zavrtěla hlavou. „Vypadají skoro jako perly, ale nevzpomínám si, že bych někdy takhle malé měla.“

„Našly se ve Strattonově bytě poté, co zemřel. Zajímalo by nás, kdo je nosil. Viděla jste u něj nějaké šperky?“

Zamyslela se, přitom usrkávala z šálku čaj. „Myslím, že ne. Byl takový úplně obyčejný. Nosil nevýrazné normální oblečení. Nevzpomínám si, že bych na něm někdy viděla řetízek, náramek nebo prsten.“

„A hodinky?“ zeptal se Defino.

„Nejsem si jistá.“

„Nebylo na vás to prádlo těžké?“ nadhodila Jane. „Přece jen jste byla jenom malé děvče.“

„Nikdy jsem o tom nepřemýšlela. Matka mi řekla, abych mu ho odnesla, a já ji poslechla.“

„Měl pan Stratton někdy návštěvu, když jste za ním přišla?“

„Jenom jeho přítelkyni, ale nebyla tam vždycky.“

„Stratton měl přítelkyni?“ Jane nedokázala zamaskovat překvapený tón v hlase.

„Myslím, že je možné ji tak nazývat. Připadalo mi, že se znají velice dobře.“

Defino nalistoval ve svém zápisníku novou stránku. „Víte, jak se jmenovala?“

„Říkal jí... myslím nějak jako Bí-Bí. Asi to byla taková legrační přezdívka.“

„Mluvila jste s ní?“

„Jenom jsme se pozdravily. Mám dojem, že jsem ji nudila. Když jsme si se Strattonem povídali, ona jenom seděla a četla si. Nebo odešla do jiného pokoje. Nebyla tam pokaždé, když jsem odcházela.“

„Myslíte si, že byste s pomocí kreslíře dokázala sestavit její portrét?“ zeptal se Defino. „Sehnali bychom někoho na policejní stanici na Avenue C, aby na tom s vámi pracoval.“

„Můžu se o to pokusit. Pamatuju si, jak vypadala. Měla dlouhé tmavé vlasy a takový úzký obličej.“

„Kde vás můžeme sehnat?“

Napsala mu číslo do zápisníku. „To je můj telefon. Pokud to nebudu brát, nechte mi vzkaz. Je to číslo, na které volají přátelé ze školy. Rodiče to nezvedají.“

„Mohly ty korále patřit jí?“ zeptala se Jane.

„Nosila různé korálky,“ odpověděla Rose. „Některé byly stříbrné, některé vypadaly jako ze skla nebo kameňů. Tyhle si sice nevybavuju, ale možná opravdu byly její.“

„Domluvíme schůzku s kreslířem a jeden z nás vám zavolá,“ řekl Defino. „Kdy by vám to nejlépe vyhovovalo?“

„V pátek odpoledne nemám školu.“

„Skvělé.“ Defina se náhle zmocnila optimistická nálada.

„Už budu muset jít. Je to všechno?“

„Díky, že jste přišla,“ usmála se Jane. „Skutečně si toho vážíme.“

Rose si zapnula kabát a s oběma se rozloučila. Roberta Chenová neřekla nic. Teď prohodila pár slov čínsky. Rose se usmála a odpověděla. Pak z restaurace odešla.

7

Bobby Chenová vyrazila do metra, zatímco Jane s Definem se vrátili zpátky, aby si promluvili s domovníkem Valem.

„Viděla jsi ve složkách něco o té Bí-Bí?“ zeptal se Defino, když šli po chodníku.

„Nic. A o Rose také nic. Listovala jsem stránkami a kromě domovníka, pizzerie a ostatních nájemníků je tam už jen málo jiných jmen. Paní Constantinová přítelkyni nevyloučila, ale asi netušila, že nějaká skutečně existovala.“

„Vzpomínám si.“

Zavonili na zvonek Larryho Vala. Stále bylo dopoledne, takže snad nebude tolik našťvaný, že ho někdo vyrušuje.

Dveře se otevřely. „To jste zase vy. Tak co máte teď?“

„Pár otázek,“ odpověděl Defino, ani se nesnažil potlačit podráždění. Neměl toho muže rád a dával mu to najevo.

Vale je pustil dovnitř. „Poslouchám.“

„Měl Stratton přítelkyni?“

„Nemám zdání. Nebavili jsme se o ženských.“

„Viděl jste někdy tmavovlasou ženu, jak jde nahoru do jeho bytu?“

„Už jsem vám to říkal včera; neviděl jsem, jestli někdo chodí nahoru k bytům. A na žádnou tmavovlasou ženu si nepamatuju.“

„Říká vám něco jméno Bí-Bí?“ vložila se do hovoru Jane.

„Ne.“

„Myslíme si, že možná se Strattonem žila.“ Nechala narážku otevřenou.

„Může být. Nikdy se o tom nezmínil.“

„Zkuste se nad tím zamyslet,“ podívala se na něj Jane zpříma a svůj návrh nechala vyznět spíš jako rozkaz. Neměla ho v lásce o nic víc než Defino.

„To udělám, detektive. Všechno?“

„Prozatím,“ utrousil Defino. Každé slovo, které mu vyšlo z úst, v sobě skrývalo náznak varování.

MacHovec zatelefonoval psychiatrovi. „Sejde se s vámi zítra v poledne, ale moc si od toho neslibujte. Stratton se s ním setkal jenom jednou nebo dvakrát a pak už se k němu nevrátil. Je to už tak dlouho, že musel pátrat v kartotéce, aby si uvědomil, o kom mluvím.“

„Další příspěvek do pětky,“ poznamenal Defino.

„Připomínáš mi starou poškrábanou gramofonovou desku.“

„Taky se tak cítím.“

MacHovec podal Jane list papíru se jménem a adresou. „Naobědvá se přitom,“ dodal.

„Seane, podívej se pořádně na seznam nájemníků a zkus zjistit, jestli mezi nimi není nějaká žena, jejíž jméno by mohlo být Bí-Bí.“

„Mám je tady všechny. Žádné jméno nezačíná na B.“

„Možná je to někdo, s kým mluvil v parku.“ Obracela stránky ve složkách, až došla k rozhovorům. „Byla tam nějaká Barbara, ale ta měla dvě děti, takže jako přítelkyně prakticky nepřipadá v úvahu.“

„Opravdu věříš, že takový chlápek měl přítelkyni?“

„Chodila za ním do bytu. To čínské děvče ji vidělo. Ať už byla kdokoli, udržovala se Strattonem nějaký vztah.“

„Možná byla ze sociálky.“

Moc se jí to sice nezdálo, ale aspoň bude mít Mac-Hovec co na práci. Bí-Bí, uvažovala, Bibi, B. B. Zvedla sluchátko a vyťukala číslo paní Constantinové.

„Haló,“ ozvala se téměř vzápětí, jako by telefonát očekávala.

„Paní Constantinová, tady detektiv Jane Bauerová.“

„Detektive Bauerová, dobrý den. Máte pro mě něco?“

„Mám jednu otázku. Domníváme se, že váš bratr měl přítelkyni, jejíž jméno bylo Bí-Bí. Není vám to povědomé?“

„Bí-Bí. Ne, myslím, že ne. Co máte přesně na mysli, když říkáte přítelkyni?“

„Občas byla viděna v bytě s vaším bratrem. Během dne.“

„Hm.“

„Měla černé vlasy a často nosila korále.“

„Ty drobné korálky. Byly její?“ V hlase jí zazněl náznak vzrušení.

„To zatím nevíme.“

„Bí-Bí. Tmavé vlasy.“

„V pátek bychom chtěli zhotovit její podobiznu. Možná vám pomůže. Jenom mě zajímalo, jestli vám to jméno nebude povědomé.“

„Bohužel není. Ale potěšilo mě, že jste zjistili něco nového.“

„Ozvu se vám, až budeme mít tu podobiznu.“

Defino se na ni díval. Jane zavrtěla hlavou. „Podle mého názoru patřila do nějaké skupiny z parku nebo z jedné z budov, které byly postupně demolovány. Možná se jí zalíbila myšlenka, že se může postarat o muže, který to sám bez pomoci nedokáže.“

„Takové věci se stávají.“

„A když zemřel, rozhodla se dospět, vzdát se korálků z lásky a začít spořádaný život.“

„Doufejme, že portrét pomůže osvěžit paměť.“

„Mluvíš, jako bys začínal věřit.“

„Uvěřím, až budu mít fakta.“ Posadil se k psacímu stroji a pustil se do sepisování dalšího hlášení.

MacHovec dojednal na páteční odpoledne schůzku s kreslířem, který souhlasil, že se s Rose setká na devítce. Jane zatelefonovala na dívčino soukromé číslo a nechala jí vzkaz na záznamníku. Šance na to, že si osmnáctiletá Rose vzpomene na obličej, který viděla jako desetileté dítě, byla mizivá, ale nic jiného zatím udělat nemohli. Možná tato bystrá mladá žena disponuje fotografickou pamětí, která aktivuje představitost někoho jiného.

Jane prošla seznam původních nájemníků Strattonova domu a začala je obvolávat na nových adresách. Nejdříve se dovolala starému muži, který si na Strattona nepamatoval a pravděpodobně si nepamatoval ani to, co je dneska za den. Druhá byla starší žena, která se sice na Strattona upamatovala, ale blíže ho neznala. Doslechla se o jeho smrti od svého souseda ze třetího patra. Bylo to už hodně dávno, víc o tom nedokázala říct.

Následující telefonát směřoval k Irmě Benderové, která bydlela v bytě vedle Strattona, a byla to ona, která zavolala policii kvůli nesnesitelnému zápachu.

„Paní Benderová, tady detektiv Jane Bauerová z policejního oddělení. Ráda bych vám položila několik otázek o vašem bývalém sousedovi z Desáté ulice.“

„O tom, co zemřel?“

„Ano. Pan Stratton. Jak dobře jste ho znala?“

„Znala jsem ho velmi dobře. Občas jsem zakleपालa na jeho dveře, abych se ho zeptala, jak se mu daří.“

„Proč jste to dělala?“

„Připadal mi jako příjemný mladý muž, ale ven se moc nedostal a žil sám. Měla jsem o něj prostě starost. I můj syn žil v té době sám a já jsem doufala, že se tam na něho také občas někdo podívá.“

„Říkala jste, že ven moc nechodil.“

„Neměl práci. Jednou se mi svěřil, že má problémy, a někdy v noci...“

„Ano?“

„Slyšela jsem ho. Nedokážu říct, jestli to byl pláč nebo smích, ale neznělo to dobře. Měla jsem z toho, já nevím, takový divný pocit, husí kůži. Víte, co mám na mysli.“

„Ano, vím. Povězte mi, paní Benderová, nevšimla jste si, jestli měl nějaké návštěvy?“

„Ale jistě. Občas mu nosili jídlo na objednávku, ale on nikdy neotevřel dveře, dokud neodešli. A tu a tam ho navštěvovali přátelé.“

„Viděla jste také malou čínskou holčičku, která mu nosila prádlo?“

Ticho. „Nebyla jsem doma celý den, a pokud byla potichu, neslyšela jsem ji. Můj sluch už není, co býval.“

Což může být důvod, proč nikdy o Rose neřekla policii nebo Wallymu Shreiberovi. Jane si představovala ženu, jak pootevře dveře a úzkou štěrbinou pozoruje osobu stoupající po schodech. Zvědaví lidé bývají nejlepší informátoři. „Vzpomenete si na některé z jeho přátel?“

„Už je to dlouho. Chodil tam jeden dlouhovlasý muž, který nenosil nic jiného než džíny. A nějaká děvčata.“

„Zaslechla jste někdy nějaká jména?“

„Ne.“

„Věděla jste, kde ti lidé bydlí?“

„Jak bych to mohla vědět?“

„Mohla jste je například potkávat v okolí domu.“

„No, tak to si nemyslím.“ Znělo to dotčeně.

„Děkuju za váš čas, paní Benderová.“

„Můžu se vás zeptat, proč se o to zajímáte?“

„Jenom znovu prošetřujeme okolnosti jeho smrti.“

„Chcete naznačit, že se nejednalo o přirozené úmrtí?“

„Nejsme si jisti. Nenapadá vás nějaký důvod, proč by ho chtěl někdo zabít?“

Následovala další odmlka. „Jak bych tohle mohla vědět? Určitě ho nezabilo jídlo, které jsem mu nosila, na to můžete vzít jed. Všechno, co jsem mu dala, jsem jedla i já.“

„Jsem si jistá, že bylo výborné,“ uklidňovala ji Jane. Zatrhlá si její jméno na seznamu nájemníků. Kdyby potřebovali do spisu ještě něco přidat, mohou za Irmou zajít a pohovořit si s ní mezi čtyřma očima.

Z žádného dalšího jména už nic nevytěžila. Seděla a dívala se na seznam a na své poznámky. „Seane,“ řekla po chvíli.

„Jo.“

„Můžeš zjistit, jestli měl Stratton nějaké kontakty se sociálními službami?“

„Zkusím to. Pravděpodobně jim zabere měsíc, než vyhrabou v archivu tak staré záznamy. Ale můžu tam zajít osobně.“

„Díky.“

To byl jediný druh práce v terénu, kterou MacHovec snesl, přestože při ní musel namáhat své nohy. Měl dokonce svůj tajný figl, jak okouzlit a poté vymámit z lidí na oddělení motorových vozidel vše, co potřeboval, přestože byli všeobecně známí tím, že veškerým nástrahám bezpečně odolávají. A když bylo třeba získat materiály z policejní centrály, MacHovec je vždycky dokázal nějakým způsobem vytáhnout z jejich zásuvek nebo schránek za mnohem kratší dobu než kdokoli jiný, koho Jane znala.

Právě telefonoval a snažil se milým tónem umluvit někoho, kdo mu raději vyhoví, aby se ho zbavil, než aby s ním ztrácel čas. „Paní Hartwellová,“ slyšela ho, jak příjemným zpěvavým hlasem zpracovává svou oběť, „tady detektiv Sean MacHovec z jedna-tři-sedm Centre Street. Rád bych se vás zeptal, jestli...“

Jane se usmála a vyšla z kanceláře ven, aby si přinesla šálek kávy. Cestou se zastavila na kus řeči se zástupcem

velitele, poručíkem Ellisem McElroyem. Měl o případu dobrý přehled, přestože se nezúčastnil žádných rozhovorů. Se svou mohutnou postavou vyzařující sílu a houževnatost sice McElroy postrádal Gravesův přirozený šarm a přitažlivost, ale byl čestný a přímý.

Když se vrátila do kanceláře, MacHovec právě pokládal telefon se samolibým úsměvem na rtech. „Prý si pospíší a do tří týdnů mi dá vědět.“

Defino se zasmál.

„Takže počítám, že se na to zítra ráno podívám sám.“

Majíc na paměti nedávný incident, Jane podotkla: „Nezapomeň se nahlásit Annie, O. K.?“

„Dostanu se já vůbec někam bez toho, abych se nemusel zpovídat Annie?“

Tato poznámka si nezasloužila žádný komentář.

Steak, opékané brambory se salátem a jako předkrm půlku růžového floridského grapefruitu. Dobré jídlo a málo práce; skvělá kombinace. Po večeři zavolala na čísla, kde odpoledne nikdo sluchátko nezvedal, lidem, kteří žili v blízkosti Strattona. Nikdo to nebral ani večer. Kam tito staří lidé večer v zimě odešli? Možná do kostela. Možná do nemocnice. Možná na Floridu.

Když zavěsila, téměř okamžitě telefon zazvonil. „Halo?“ Zdvihla nohy a položila si je na pohovku.

„Jane.“

Srdce jí poskočilo. „Ahoj.“ Byl to hlas, který by poznala i v kómatu.

„Myslím na tebe. Dnes večer se s tebou nemůžu setkat.“

„Jak se máš?“

„Mám všeho plný zuby. Od rána do večera se nezastavím. Ty děláš na tom Strattonově případě?“

„Případ úmrtí způsobený vyhladověním. Jenom jeho sestra v tom hledá vraždu.“

„Ta už nám přidělala spoustu starostí. Dodej jí půl kila lejster.“

„Přesně to chce Graves.“

„Myslíš, že existuje možnost, že má pravdu?“

„Ne.“

„Každý případ nemůžeš končit jako hrdinka.“

„To ani nechci. Volala mi Flora Hamburgová. Ptala se mě na můj milostný život.“

„Co jí vadí?“

„Nevím. Ve středu jdeme spolu na večeři. Možná mi řekne něco víc. Ze mě nic nedostane.“

„Nic neví. Jenom sonduje situaci. Strašně mi chybíš.“

„Ty mně taky.“

„Možná bych se mohl zastavit po vaší večeři. Zůstávám tady přes noc. Mám schůzku ve čtvrtek brzo ráno.“

„Vynechám moučník.“

„Dáme si ho spolu.“

„Jsem ráda, že jsi zavolał.“

Během posledních několika měsíců se podstata jejich vztahu změnila. Fungoval deset let a pak ho Jane ukončila částečně proto, že Hackova dcera začala pokládat otci nepříjemné otázky. Díky shodě okolností byl znovu vzkříšen a nyní se dal označit za zřídkavý a nepravdělný. Schůzky byly méně časté a méně plánované, o to nestálější a prchavější, když se uskutečnily. Občas přemítala, co by udělala, kdyby se Hackova žena rozhodla od něho odejít. Naskytl by se jí ona vysněná příležitost, ale využila by ji? To byla otázka, na niž si nikdy neodpověděla. Usmála se při představě, jak by to bylo krásné, kdyby se spolu příští týden viděli.

Přišlo to až později. Zatímco se chystala do postele, její mysl ovládla jiná otázka. Přehrabovala se ve Strattonových materiálech od chvíle, kdy si povídala s Hackem,

a nic ji nezaujalo. Ale teď, když se zavrtala pod pokrývkou a pokoj osvětlovala jenom lampička vedle postele, cosi o domovníkovi, Larrym Valovi, v ní náhle spustilo tichý alarm. On to malé čínské děvče, které doručovalo Strattonovi prádlo, musel vidět. Z předního okna svého bytu měl výhled na chodník a mohl sledovat aspoň dolní polovinu postavy, která vkročila na vnější schodiště. Jak věděl, že nosila prádlo právě Strattonovi?

Vybavila si, jak poté, co se o tom zmínil, zkřivil oblíčej do nehezké grimasy, jako by mu tělem projela nějaká bolest. O Rose se nezmínil ani před Wallym Shreibem, ani před policií, přestože o ní věděl. Možná udělal chybu. Možná se před ní a Definem nechtěně prořekl a prozradil něco, co měl v úmyslu nechat si pro sebe.

Soukromému detektivovi, kterého si najala paní Constantinová, zavolala hned ráno. „Dobré ráno, pane Shreiber,“ pozdravila ho. „Tady Jane Bauerová. Mám na vás dvě otázky.“

„Jenom dvě?“

„V této chvíli ano. Víte něco o té malé Číňance z prádelny, která nosila Strattonovi čisté oblečení?“

„Mlčení bylo odpovědí. „Čínská prádelna, říkáte?“ protáhl po chvíli.

„Pár bloků od Strattonova bytu. Vždycky tam odnesl špinavé prádlo a oni mu ho poslali zpátky čisté. Nosila mu ho jejich dcera, které bylo v té době devět nebo deset.“

„Kde jste se tohle dověděli?“ zeptal se, jako by pro něho bylo důležitější zjistit, kde selhal, než sledovat stopu.

„Zmínil se o tom domovník Vale. Včera jsme hovořili s dívčínými rodiči za přítomnosti tlumočnice a pak jsme mluvili osobně i s tou dívkou. Stratton ji pozval k sobě do bytu.“

„Poslívka s pizzou dovnitř nepustil.“

„Proto je to tak zajímavé. Líbila se mu, vždycky si s ní sedl a povídali si spolu, dával jí čtvrták spropitné.“

„Nikdy jsem o tom neslyšel. Co z toho vyvozujete?“

„V této chvíli nic. Jenom mě zajímalo, jestli o tom víte.“

„Bohužel.“

„A nějaká žena jménem Bí-Bí, která byla občas viděna u Strattona, když mu přinesli prádlo?“

„Nic mi to neříká. Ale vydržte chvíli.“ Bylo slyšet šustění papírů. „Na seznamu ji nemám. Kdo vám o ní řekl?“

„Ta čínská dívka. Dneska jí je asi osmnáct, chodí na vysokou. Když nemá vyučování, vypomáhá v obchodě.“

„No, vidím, že jste objevili něco, co mi uniklo. Doufejme, že to někam povede. Jak na vás zapůsobil domovník?“

„Arogantní chlap.“

„To je on.“

„No, každopádně vám děkujeme.“

„Dejte mi občas vědět, jak si vedete.“

Slíbila, že nezapomene.

MacHovec neseděl za svým stolem a Jane si uvědomila, že se asi právě pokouší zjistit, jestli Stratton nebyl pod křídly sociálních služeb. Sean pravděpodobně pojme svůj průzkum natolik obsáhle, aby mu to zabralo celé dopoledne, takže neočekávala, že ho uvidí dřív než před obědem. Na poledne měli sjednanou schůzku s psychiatrem.

„Gordone, včera večer mě něco napadlo.“

Ťukání do kláves psacího stroje rázem utichlo. Defino se snažil vyšperkovat další hlášení do pětky, takže spotřeba papíru byla enormní. „Což já o sobě tvrdit nemůžu.“

„Jak Larry Vale věděl, že to malé čínské děvče nosí prádlo Strattonovi? Z okna nemohl vidět, kam jde.“

„Hm.“

Zdvihla sluchátko a vytukala Valovo číslo. Ozvalo se trojí zazvonění a pak sepnul záznamník. „Ten rapl se v práci teda nepřetrhne,“ ulevila si, když zavěsila. „Dopoledne ho člověk nesmí rušit a dopoledne pro změnu nebere telefony.“

„Pojďme za ním a trochu mu provětrejme faldy.“

* * *

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.